

SORULAR VE CEVAPLAR

Boyutlar, astral alem, akaşik kayıtlar, uzaylılar, rüyalar, ruh hastalıkları, auramızın güçlendirilmesi, evrenin yaratılışı, kader, doğum öncesi ve ölümden sonraki yaşam hakkında

5. boyut nedir?

Şu anda fiziksel olarak içinde bulunduğumuz boyut 3. boyuttur. Altın oran mimarisi sayesinde 3. boyuttaki herşey, bize gerçek gibi görünür. Bundan sonra gelen boyut, 4. boyut olup, bu boyut düşünce boyutudur, astral alemdir. 5. boyut ise, hiçbir dualite, şartlanma ve korkunun bulunmadığı bir boyuttur. Dolayısı ile bu boyutta Yin ve Yang, erkeklik ve dişilik bulunmaz. Saf sevgi boyutudur. Bu boyutta zaman yoktur. 3. boyutta doğan bizler herşeyi zaman denen çizgisel/lineer illüzyonun/sanrının akışı sırasında, ikiye böle böle büyürüz. Önce karanlığı, sonra ana rahminden çıkınca aydınlığı, anne karnında sıcaklığı, doğunca soğuğu öğreniriz. Bu şekilde her şeyi ikiye böle böle, dual/ikili olarak fizikî dünyayı öğreniriz. Büyüyüp aklımız erdiğinde ise, içinde doğduğumuz bu 3. boyutlu, dualitik dünyadan başka, dualitenin olmadığı, zamansız bir boyutu anlayamayız, düşüneyiz, hayâl edemeyiz, idrak edemeyiz. Çünkü, doğumdan itibaren beynimiz o şekilde formatlanmıştır. Astral alemde seyâhata ilk başlayanların farketdiği şeylerden birisi de, fiziksel dünyadaki tüm o kanıksadığımız dualitik şartlanmaların hiçbirisinin mevcut olmadığı o safhadaki kısa süreli panik halidir. Karanlıkla aydınlığın, sıcakla soğğun, siyah ile beyazın, negatifle pozitifin, mutlulukla mutsuzluğun, güzel ve çirkinin aslında hep aynı şey, tek bir şey olduğu gerçeğı, bu tek gerçek dışındaki tüm görüntüler ve hislerin aslında bir kandırmaca, hayâl, illüzyon olmasının idrak halidir. Bu boyut, iyi ve kötünün olmadığı bir boyuttur. Rüyaalar alemidir. 5. boyuta geçince, geçici olarak terkettiğimiz 3. boyuttaki hayatımızdaki türlü zorluklar, hastalık ve kötü şeylerin aslında kötü olmadıklarını, onların aslında bir fırsat olduklarını farkediriz. Bu boyuta bilinçli olarak ilk adım attığımızda farkettiğimiz bu sersemletici kavrayışlar, bu boyuta gide gele, sonunda fiziksel dünyadaki bilinçli halimize de yansımaya başlar. Yavaş yavaş dualite, yani ikiliğı kaldırdığımızda, karşımızdaki insanı artık yargılayamayız. Ona güzel ya da çirkin diyemeyiz. Onu olduğu gibi kabul ederiz. 3. boyuttaki hayatımızda, nefsi köreltme, herşeyin tek bir kaynaktan geldiğini idrak etme, nefes teknikleri, farkındalık ve diğer meditasyon çalışmaları aslında hepsi dualitesiz bir yaşama alışma denemelerinden ibarettir.

Boyutlardan biraz daha söz eder misiniz?

1. boyut, bitkiler ve minerallerin seviyesindeki boyuttur. 2. boyut, hayvanlar, 3. boyut ise üzerinde yaşadığımız Yerkürenin/Gaia'nın/Dünyanın kendisidir, evrenimizdir. 4. boyut, düşünce boyutudur ve astral alemdir, ölünce gidilen yerdir. Burada düşünce gücü ile herşey fizikselmiş gibi gerçek kılınabilir. 5. boyut, Pleaidianlar'ın seviyesindeki boyuttur. Bunun üzerindeki 6. boyutta Feline'ler ve Carian'lar bulunur. 6. boyutta enerji fiziksel bir haldedir. 7. ve 8. boyutlar çok yüksek boyutlar olup, bu boyutları burada ifade etmek, kullanılan dil yüzünden çok zordur. 9., 10., 11. ve 12. boyutlar ise, kısaca, tüm evrenleri yaratmakla görevlendirilmiş meleklerle aittir. Evrenleri diyoruz, çünkü yaratılan evrenimiz ne ilkidir, ne sonuncusudur. Melekleri biz, ayrı ayrı birer şahsiyet olarak düşünürüz. Aslında öyle değildir. Melekler aslında birleşik bilinç enerji seviyeleridir, kolektif düşünce formlarıdır. Burada bu kolektif/bir arada bulunan, ortak saf bilinçleri tarif etmek yine oldukça zorlu bir iştir. Her bir titreşimsel düzey (boyut), bir sonraki düzeyi *onurlandırır*. Onurlandırma işi, tahmin bile edemeyeceğimiz müthiş bir sevgi enerjisiyle olur. Dünyadaki bir insan bu onurlandırma işinin nasıl olduğunu görüp anlasaydı, işin eşsiz saflığından ve güzelliğinin

etkisinden dolayı katıla katıla ağlar, sevinç gözyaşları dökerdi. 12. boyutta tüm evrenlerdeki canlıların kaynak ruhları bulunur. 3. boyutta şu an insan olarak bizlerin düşündüğü gibi, bu ruhlar yine ayrı ayrı şahsiyetler şeklinde değildir. 12. boyutun da üzerinde, 13. boyutta Yaradan bulunur. 13 rakamı gördüğünüz gibi uğursuz değil, aslında en uğurlu rakamdır, ayrıca asal sayıların en gizemlisidir. Tüm evrenler, boyutlar, karadelikler, galaksiler, karanlık madde, her türlü çekim gücü, zaman ve diğer her türlü mucizelerin kaynağı, 13. boyuttan gelir. Mutlak Yaratıcıdır. 13. boyuta aslında boyut demek yanlıştır. O, tüm titreşim düzeyleri ve enerjinin kaynağı olarak, doğmayan ve doğurmayan Mutlak Tekil'lik olarak, tüm boyutlar onun vücududur/düşüncesidir diyebiliriz. Bunu kavraması zordur. O'ndan öte artık başka birşey yoktur, olamaz. 9., 10., 11. ve 12. boyutlardaki saf enerji kolektif bilinçlerini tarif etmek ne kadar zorsa, 13. boyutu yani Tümel Akli, Mutlak Yaradan'ı tarif etmek o kadar imkânsızdır. Herşey 13. boyuttaki O'nun kararlılığı ve isteğiyle şu anki gibidir. Bunu saf sevgi enerjisinin değişik titreşim seviyeleri ile yapar. Tüm enerji seviyelerinin en üstünde, enerji ötesi bir haldedir. Öyle ki, tüm boyutları meydana getiren enerji titreşimleri, seviye seviye en üstten en alta kadar varlığını O'na borçludur. Sürdürdüğü bu evrenleri ve boyutları ayakta tutma işine (hayâl etmeye / düşünmeye / istemeye) son verirse, herşey, tüm evren ve boyutlar, zaman, uzay, enerji, tüm madde ve boşluk, bir anda yok olur. Tüm bu yaratılan boyutlardaki evrenlerin, galaksilerin vs. tüm envanterin başlamasını, bitişini ve O'na göre bir an gibi kısa süren kaderlerini karşından görür durumda olma/farkında olma/seynetme halindedir. Tüm evrenler ve boyutlar onun vücududur / hayâlidir / düşüncesidir diyebiliriz. Şartlanmalarla yoğurularak/formatlanarak büyümüş, fiziksel olarak tüm ışık spektrumunu göremediğimizden, tüm sesleri duyamadığımızdan ötürü kısıtlanmış algılamaya sahip insanlara bu kavramı ifade edebilmek imkânsızdır. Zamanı lineer olarak ilk doğduğu günden itibaren yaşayarak benimseyen, 3 boyutlu dünya yaşamından başka bir boyutu kasıtlı olarak düşünüp kavrayamayacak hale getirilmiş bir şekilde yaşayıp giden insanlara bunu anlatamazsınız. Bu kavram, ancak sembolik olarak benzetmelerle ifade edilebilir.

Okyanustaki su damlası buna iyi bir örnektir: Su damlasıyla okyanusu birbirinden ayıran bir sınır, elbette yoktur. "Okyanus nedir" diye okyanustaki bir su damlacığına soru sorabilseydik, su damlası buna cevap veremeyecekti. Her daim içinde olduğu okyanusun tanımını yapamayacaktı. Su damlası, okyanusu kavrayabilmesini sağlayacak bir başvuru noktasına sahip değildir. Aynı şekilde, 3. boyuttaki insan, okyanustaki bir su damlası gibi, Mutlak Yaratıcının sevgi enerjisiyle yaratılmış, Yaratıcıdan ayrı bir yerde değil, bizzat onun vücudu ya da düşüncesi diyebileceğimiz enerji seviyelerinden birisindedir, hem kendi fiziksel vücudumuzla hem etrafımızdaki bize fiziksel ve gerçek olarak görünen yine onun yarattığı (düşündüğü) her ayrıntıyla. Tüm amaç, hayatın tüm anlamı, O'na ulaşmak gibi görünür. Su damlasının okyanusa ulaşmak için (okyanusun aslında ne olduğunu öğrenmesi çabası, kendisinin aslında ne olduğunu öğrenmesi çabası) uğraşması gibi. Aslında o (su damlası), okyanusun ta kendisidir, bir parçasıdır. Okyanustan ayrı değil, onunla birdir, iç içedir. *O, şah damarımızdan da yakın* derken bu anlatılmaya çalışılmıştır. 3. boyuttaki sıkışık bizler (kısıtlı görme, duyma özelliklerimiz vs.) bu kavramları 3. boyuta göre şartlanmış aklımızla anlamakta o yüzden zorluk çekeriz. İşte o yüzden bir aslanın, ayakları üzerinde yürümesini bile henüz yapamayan, tir tir titreyen, yeni doğmuş, tecrübesiz ve masum geyik yavrusunu yakalayıp, oynayarak, parçalayıp yemesi haksızlığı bizi üzer. İşte o yüzden etrafımızdaki tüm tecavüz, katliam, savaşlar, hastalıklar, erken ve toplu ölümlere Yaradan nasıl olur da izin vermiş/veriyor diye kendi kendimize sorarız. Aslında, aslanı da yavru geyiği de yaratan O'dur. O herşeyi hem aslanın, hem yavru geyiğin gözünden görürken (deneyimlerken), aynı zamanda aslanın geyik yavrusunu yemesini seyreden (biz) insanın gözünden de görür (deneyimler). Aynı sahneyi gözleri önünde yavrusu aslan tarafından parçalanan anne geyiğin gözünden de görür. Bu şekilde, aynı tecrübeyi, farklı akıl ve bilinç seviyeleriyle görme/deneyimlemeyi tarif edebilmek zordur. Olay bu kadarla da basit değildir. Aynı olay, bir de Gaia/Yerküre/Dünya Ana tarafından da deneyimlenir. Dünya Ana 4,5 milyar

yaşındadır. Bir insan ömrü 60-80 yıldır. Tüm bitkiler, hayvan ve insanlar topraktan yaratılır. Yani, canlı olan vücudun bileşenleri aslında yediklerimizden gelir. Yediklerimizin hepsinin kaynağı topraktır. Şimdi, 4,5 milyar yaşındaki bir bilincin (Yerkürenin) göz açıp kapayıncaya kadar bir sürede (20 bin sene diyelim) medeniyet kurmuş insanoğluna bakışını kavramaya çalışalım. Dünya'nın kendi vücudundan/topraktan yaratılıp ayağa kalkmış bu insan, topraktan yaratılmış aslanın, topraktan yaratılmış geyiğin doğurduğu, topraktan yaratılmış yavrusunu yemesini seyrettiğini düşünün. Yerkürenin gözünde/bilinç seviyesinde, aslanın geyik yavrusunu yemesi olayı neyi ifade eder bir düşünün? Üstelik, akıllı geçinen insan da, bu olayı karşıdan seyretmektedir. Aslında olay, onun (Dünya Ananın) gözünde, toprağın ete bürünüp, diğer ete bürünmüş toprağı yemesidir. Hem aslan, hem geyik hem de insan eskiden topraktı. Bir süre sonra hepsi yine tamamen toprağa dönüşecek. Dönüşülen toprak kime aittir? Peki, aslında üzerinde toprağın durduğu Dünya kime aittir? Kim yaratmıştır? Toprağı toprak yapan elementlerin kaynağı neresidir? Mekanizma, şartlanmış bir insan için oldukça karmaşıktır ve kavranması kolay değildir. Eskiler, bunu basite indirgemişler: *"Herşey bir tiyatrodur/oyundur"*. Başka bir basit ifade ise şudur: *"Yukarıda nasılsa, aşağıda da öyledir"*.

Bu ikinci açıklamayı biraz açalım: Şu an 3. boyutta nasıl hiyerarşik bir toplumda yaşıyorsak, üst boyutlarda da benzer bir hiyerarşi vardır. Biz, 3. boyuttaki hayatımızda, 2. boyuta, meselâ bir fotoğrafa bakıp şaşırıyoruz. 3. boyuttaki bizlere 2. ve 1. boyut son derece normal geliyor. 5. boyuttaki bir bilinç, 3. boyuta son derece sıradan birşeymiş gibi bakar. 5. boyuttakiler 6. boyutu göremez ama 6. boyuttaki bir bilinç, daha alttaki boyutları görebilir, istediği gibi gidip gelebilir. Demek ki, 3. boyuttaki bizler, 5. ve daha üst boyutları bu şekilde tahmin edebiliriz. Aşağıda nasılsa, yukarıda da öyledir. Ayrıca, diğer bir örnek olarak, karınca, 2 boyutlu dünyasında mutludur. Ona zamanı ve 3. boyutu anlatamazsınız. Ne kadar dil dökerseniz dökün, o kendi işine bakacaktır. Yani, 6. boyuttaki bir varlık gelip size 5. boyutu, alt ve üst boyutları anlatmaya kalksa, tıpkı karınca örneğindeki gibi siz hiçbir şey anlayamaz ve kendi işinize bakmayı tercih edersiniz. Aşağıda nasılsa yukarıda da aynısı vardır demiştik. Güneş'le gezegenler arasındaki nasıl büyük bir mesafe/boşluk varsa, atomun çekirdeği ile etrafındaki elektronların arasında da benzer büyüklükte bir mesafe/boşluk vardır. Bu ilkeyi kullanarak tüm evreni daha güzel kavrayabilir, anlayabilir hatta evrenimizin kaderini tahmin bile edebilirsiniz. Şöyle ki, büyük bir patlamayla başlayan evrenimizdeki tüm gaz, toz, daha sonra oluşan güneşler, daha sonra oluşan karadelikler, galaksiler vs. aklınıza gelecek herşey, ilk patlama anından bu güne kadar, birbirlerinden uzaklaşmaktalar. 3 boyutlu olarak düşünürsek, bir noktada oluşan patlamadan sonra, tüm malzeme, giderek büyüyen içi dolu bir küre şeklinde, her tarafa doğru saçılmıştır. Bugün radyo teleskoplarla uzayın derinliklerine, çok uzaklara baktığımızda herşeyin giderek birbirinden uzaklaştığını görmekteyiz. Evrenin kaderi, bu şekilde sonsuza kadar büyüyerek, içindeki tüm güneşlerin söndüğü, tüm canlılığın sona erdiği, sonunda ölü, ışıksız bir evren oluşuncaya kadar büyüme şeklinde mi sona erecek, yoksa çekim gücüyle büyüme durduktan sonra, tüm malzeme, tekrar ilk patlamadaki aşamaya, yani, tüm malzemenin tek bir noktada, bir benek şeklinde bir araya geri gelmesiyle mi sona erecektir? Dünyada'daki hangi olayları örnek alarak bu soruya cevap verebiliriz? Dünyayı gözlemeyi size bırakıp, cevabı verelim: Evren ilk haline küçülerek, yeni bir patlamayla yeni bir evrenin ışığını yakacaktır/başlatacaktır. Bilim adamları çöküşün trilyonlarca yıl süreceğini hesaplasalar da, aslında çöküş çok daha kısa sürecektir (çünkü hesaba katmadıkları, evrenin asıl dokusu diyebileceğimiz %70 gibi çok büyük miktarda karanlık madde ve karanlık enerji var). Kısaca, 3. boyutta yaşayan bizler, üst boyutları ve evrenimizin geleceğini, bu şekilde kolayca tahmin edebiliriz. Aşağıda ne varsa, yukarıda da o vardır.

"Evrenler" diye çoğul ifade etmek doğru mudur?

Aslında bir tek evren var. Fakat sayısız farklı alt boyutlar var. Bu alt boyutların hepsi neredeyse birer evren gibi ve sonsuz denecek sayıda ve büyüklükte. Bu kadar fazla alt boyut olunca, bunları ifade etmek, dünyada kullanılan diller yüzünden imkânsız. İçinde bulunduğumuz evrenimizin ne kadar büyük olduğunu ancak tahmin edebiliyoruz. Kendi güneşimizden binlerce defa büyük güneşler var. Samanyolumuzun merkezindeki dev karadelikten çok daha büyük karadelikler var. Bu karadeliklerin bazıları o kadar büyük ki ışık hızıyla 3-4 gün çapında. Bu büyüklükteki bir karadelik, bizim Güneş Sistemimizden büyüktür. Işık hızıyla bile bir uçtan bir uca yüzbinlerce yılda gidilebilen devasa galaksiler var. Şimdi, hal böyleyken, bir de burada hiç söz etmediğimiz alt boyutlar da işin içine girince "evrenler" diyerek açıklamaya çalışılmıştır. Oysa, tüm boyutları kapsayan tek bir evren vardır. Tüm boyutlar, tek tek birer enerji seviyesidir, titreşimdir. Her seviye, bir bilinç düzeyidir. Bunu şöyle anlatalım: Mikroskopla bir objeyi binlerce defa büyütelim. Büyütmeye devam edelim. Ne kadar büyütürsek büyütelim, sonunda atom seviyesine kadar geliriz. Bu seviyede etrafa baktığımızda ne güneşi, ne galaksileri, ne bir karıncayı hiçbirşeyi göremez ve ifade edemezsiniz. Bu geldiğiniz nokta bir bilinç seviyesidir. Mutlak Yaradan'a yaklaştığınız yerdir. Boşluktur. Bununla ilgili ilginç bir yazıyı [buradan](#) okuyabilirsiniz.

Yaradan kavramından biraz söz eder misiniz?

Mutlak ve Evrensel Bilincin, Tek Kaynak'ın sonsuz boyutlar meydana getirmesini, fiziksel dünyada yaşayan bizlerin anlaması çok zordur. Bunu anlayabilmek için ilk iş boşluk kavramını öğrenmeliyiz. Boşluk herşeyin hem içindedir hem dışındadır (okyanustaki su damlası). Atomların arasında muazzam bir boşluk vardır. Bugün modern bilim tüm olanaklarını bu atomların arasındaki boşluğun ne olduğunu bulmaya harcıyor. Bu boşluk ne zaman hassas aletlerle ölçülmeye kalkılsa, aletler ya mutlak sıfırı ya da sonsuzu gösteriyor. Vücudumuzdaki tüm atomlardan daha fazla boşluk var vücudumuzda. Aslında bir insan vücudundaki elektronlar yok olsa, tüm atom çekirdekleri bir araya gelseler (çekirdekler bir araya gelip yapışalar/atomların arasındaki boşluk yok olsa), toplu iğneden daha ufak bir yere sığar bu çekirdekler (yani biz). Ama 80 kilo isek, bu çekirdeklerden oluşan toz zerresinin ağırlığı da (yani biz) 80 kilo olacaktır. Bir nötron yıldızı, çekirdekleri birbirine yapışmış, elektronsuz, sadece çekirdeklerden oluşan muazzam bir atom çekirdeği çorbasıdır. Çekim kuvveti yüzünden küre olan şeklini korur. Pulsar da denen böyle bir nötron yıldızından, bir çay kaşığı çekirdek örneği aldığımızda, yerçekimsiz uzayda bunun bir ağırlığı yoktur, fakat bu aldığımız örneği dünyaya getirdiğimizde, çay kaşığındaki örnek dünyada yüz milyarlarca ton (çay kaşığı 5 mililitre olsa, 5×10^{12} kg yada 5.500.000.000 ton) ağırlık çeker. Bu kadar küçük hacimde ve bu kadar ağır bir cismi dünya üzerine bıraktığınızda ise, nötron yıldızından aldığınız bu bir çay kaşığı çekirdek örneği, dünyanın merkezine çekilir. Dünya'nın yoğunluğu, bu cisim için tereyağı gibi davranır. Cisim, dünyanın içinde gider gelir, dünyanın içini, tüm katmanlarını delik deşik yapar. Sonra da kazandığı elektronlar yüzünden de patlar. Özetle, boşluk, tüm mevcut olasılıkların mümkün olduğu bir kaostur. Bu öyle bir kaostur ki, tanımı hiçbir dille yapılamaz. Tüm olasılıkların mevcut olduğu kaotik bir süper dinginlik/bilgelik halidir. Evrendeki tüm atomların tek tek nerede olduklarını aynı anda bilmektir. İnsan olarak biz, böyle bir tümel akla imkânsız der işin içinden çıkarız. Boşluk kısaca, Mutlak Bilinçtir, Evrensel Zeka'dır, Mutlak Yaradan'dır. Allah'tır. O yüzden 99 adı vardır. 99 ada ait 99 değişik özelliği okuyup öğrenerek, O'nu anlamaya, öğrenmeye çalışırlar.

Tanrı mı, Allah mı demek doğru?

Tanrı ve Tanrıça gibi isimler var. Tanrılar, Tanrıçalar diyebiliyoruz. Ama Allah bir tanedir, tektir. O yüzden, tabii ki Allah demek doğrudur. Allah, Tümel Akıldır, Mutlak Bilinçtir, Evrensel Zeka'dır, Mutlak Yaradan'dır. Latince *Deus*, Fince *Jumala*, İbranice *Yhvh*, Yunanca *Theos*, Mısır'da *Amun*, Sümer'de *Jabe*, Asur'da *Adad*, Japoncada *Kami*, Çince *Tien*, Almancada *Gott*, İngilizcede *God*, Fransızcada *Dieu*, İtalyancada *Dio*, Öztürkçe'de *Tengri*, Türkçede *Tanrı*, Arapçada *Allah*'tır.

Evrenin başlangıcı, Big Bang hakkında söyleyecekleriniz?

Bizim Büyük Patlama, sonsuz sayıda büyük patlamadan sadece birisidir. Ne ilkidir, ne sonuncusudur. Her bir boyut, basit anlatımla bir enerji titreşim seviyesidir demiştik. Bizim sevgili evrenimiz yaratılmadan önce, 5. boyuttan itibaren 4., 3., 2. ve 1. boyut yoktu. Bizimkinden önceki sonsuz büyük patlamanın oluşturduğu evrenlerin kendi 4.,3.,2. ve 1. alt boyutları tabii ki vardı. Ama konu bizim evren ve bizim 3. boyutumuz olunca sanki diğerlerinden farklı, özel bir boyutmuş gibi düşünmeyin. Şimdi, bizim evren yok iken, başka evrenler mevcuttu. Evrenden öte ne var diye merak edenler, bizimkinden önce yaratılmış sonsuz tane evren zaten mevcuttu/vardı diyebiliriz ki bunlar şu anda da varlar ve yenileri an ve an yaratılmakta. Bizim evren yaratılmaya karar verilince, Yaradan ve melekleri tarafından 6. boyuttaki fiziksel enerji, 3. boyuta indirgenince bu enerji maddeleşti. Aslında, karanlık olan bu enerji, gözle algılanamayacak bir enerji topu halinde maddeleşti/fizikselleşti. Bu simsiyah benek, ilk başta zifir karanlıkta tamamen sessiz bir şekilde infilâk ederek evrenimizi meydana getirecek parçacıkları, bu parçacıkların var olabileceği eterik boşluğu, oluşturdu/başlattı. Patlamanın ışığı, insan gözünün algılayabileceği ışık tayfının dışında olduğundan, patlamanın insan gözü için algılanamaz olacağını da söyleyelim. Yani, patlama tamamen karanlık bir ortamda, ışıksız bir patlama idi insan gözü için. Yani, televizyonda belgesellerde gösterilen, müthiş gürültü ve göz kamaştırıcı patlamalarla gösterilen Big Bang, aslında karanlıkta ve tamamen sessiz bir şekilde infilâk etmiştir. Tamamen zifir karanlıkta, insan gözünün göremeyeceği enerji tayfının ötesinde, sessiz bir şekilde, karanlık olarak ilk evren infilâk ettiğinde, karanlık madde, karanlık enerji, madde, zaman ve eter oluştu. Tüm bu oluşumlar karanlık evrende etrafa dağılarak ilkel evreninin yapı taşlarını ve dokusunu yarattı. Bu patlamadan yaklaşık 400 bin yıl kadar sonra ise, ikinci bir (yine karanlıktaki) patlama diyebileceğimiz şekilde, evreni dolduracak fotonlar her yana dağılmaya başladı. Bu ikinci dağılmanın/patlamanın yankısını biz bugün modern astronomide büyük çatırtı denen arka-plan radyasyonu olarak isimlendiriliyoruz. Güçlü radyo-teleskoplarımızı evrenimizde nereye doğrultursak doğrultalım, Kozmik Mikrodalga Arkaplan Işınımı da denen, 1,9 mm dalga boyundaki bu sesi, her yerden aynı güçte bugün dahi duymaktayız.

Bu arada, hidrojen gazı bir türlü bir araya gelerek sıkışmıyor ve ilk güneşlerin oluşumu sağlanmıyordu. Karanlık enerji negatif, itici özellikte olduğundan gazların bir araya gelerek yoğunlaşmasını sağladı. Çekici, toplayıcı pozitif özellikteki karanlık maddenin de desteğiyle uzaydaki gazlar bir araya gelip toplanmaya, sıkışarak ilk galaksilerin, güneşlerin oluşmalarını sağladı. Yaklaşık 100 milyon yıl kadar evreni oluşturan parçalar birbirlerinden uzaklaşmaya devam etti ve evren de genişledi. 100 milyon yıl sonra ise, bizim gözümüzle görebileceğimiz ışık oluşmuş, ilk dev güneşler parlamıştır. Belgesellerde gösterilen o dramatik ve çok renkli patlamadan oldukça farklı değil mi? Bu kısa ömürlü dev güneşlerin patlamalarıyla, daha ufak güneşler oluşmuştur. Kısaca, bizim evrenimiz, 6. boyuttaki özel bir bölgenin enerjisinin indirgenmesiyle/titreşim seviyesinin düşürülmesi sonucu meydana gelen enerjinin maddeye dönüşme patlamasıyla yaratıldı. Aynen bizimkinden önceki diğer pek çok evrenler gibi. Ondan sonrasını biliyoruz: Evrende en bol bulunan hidrojen atomundan helyum, daha sonra değişik boylarda ve ömürdeki Güneş'ler ve diğer

bildiğimiz maddeler de nova patlamalarından meydana geldi. Periyotlar cetvelimizdeki elementlerin oluşumu değişik büyüklükteki pek çok yıldızın çekirdeklerinde sıkışa sıkışa meydana geldi. Bu değişik büyüklükteki yıldızlar, çeşitli şekillerde kimisi büyük kimisi daha ufak patlayarak süper ya da hipernova şeklinde tüm bu ilk oluşum maddesini çok uzaklara, değişik tipteki galaksileri oluşturacak şekilde dağıttı. Süper ve hipernovalar bir süre sonra yine patlayarak elementleri ve diğer her türlü maddeyi çok uzaklara gönderirken, patlamanın şiddetiyle bunlar içe çökerek, bazıları evrenin olmazsa olmaz nötron yıldızlarını ve diğerleri de, değişik büyüklükte ve ömürlere sahip kara ve beyaz delikleri oluşturdular. Milyarlarca yıl süren olaylarla etrafa saçılan patlamış güneşlerin materyalleri, tozlar ve gazlar halindeki elementler, kütle çekimle bir araya gelerek zamanla yeni güneşleri ve gezegenlerini oluşturdu. Bu gezegenlerde milyarlarca yıl süren volkanik aktivitelerin gezegen yüzeyini şekillendirmesi ve uzaydan milyarlarca yıl yağın göktaşlarının getirdiği su/buz gibi malzemeye, denizler ve bu denizlerde ilk canlılar oluştu. Deniz suyunun pH'ı ile damarlarımızdaki kanın pH'ı 7.3'tür, aynıdır ve canlılık bakımından ikisini de bugün en modern teknolojiyle üretemiyoruz/yapamıyoruz. Bugün, bir zamanlar uzaklarda patlayan bir süpernovanın, demir başta olmak üzere yaratıp etrafa saçtığı pek çok maddeden oluşan biz insanlar, bu mekanizmaları anlayabilmek için, parçacık çarpıştırıcıları inşa edip, atom altı parçacıklarını görüp, anlamaya çalışarak, yaradılışı, evrenin işleyişini anlamaya çalışıyoruz. Süpernova patlamalarının sağladığı bu demir, bitkilerin güneşi kullanarak *klorofil* sayesinde fotosentez yapmasını ve oksijen ve suyun üretimini; insanlarda *hemoglobin* sayesinde, bitkilerin ürettiği bu oksijenin kullanımını/kanda dokulara taşınımını sağladı. Evrenin oluşumunun ilk başında meydana gelen karanlık madde ve karanlık enerjinin miktarı ise sandığımızdan fazladır. Tüm evrendeki maddenin %70'inden fazlası aslında karanlık madde ve karanlık enerjidir. İleride negatif enerjiyi (karanlık enerjiyi) kullanabilmeyi becerdiğimizde, ancak o zaman küçük yapay karadelikler yapabilecek ve bu ikisinin sağladığı muazzam ve atıksız enerjiyle medeniyetimiz yükselecek, filmlerdeki gibi yerçekimine karşı havada duran ulaşım araçları, uzak galaksilere gidebilecek yapay yerçekimli uzay gemileri ve yapay yerçekimli istasyonlar yapabileceğiz.

Yaradan, bu kadar çok boyutu neden yaratmıştır?

Bazı olayların meydana gelmesi için oldukça uzun süreler gerekmede. Ayrıca, yine bazı olayların meydana gelmesi olasılığı çok çok düşük. Tüm yaratılan sonsuz evrenlerdeki herşeyi görme/farkında olma durumundadır demiştik Yaradan için. Yani, bir olayın meydana gelişi için, şu galaksideki, şu yıldızın yörüngesindeki şu gezegendeki belli olayların belli bir sırada gidişini beklemez. Zaten, zamandan bağımsız bir konumda. Şöyle anlatalım: Elimizde 100 kadar bozuk para var. Hepsini aynı anda yere attığımızda, hepsinin aynı anda tura gelme olasılığı nedir? Kaç defa atarsak hepsi tura gelir? Medeniyet kurabilecek zeka seviyesine gelinmesi için, kaç güneş ve gezegen sistemi gerekir? Fiziksel bir yaşam formu, kaç değişik şekilde oluşturulabilir? Böcekleri, hayvanları bir tarafa bırakırsak, zeka sahibi, düşünen ve yeni buluşlar icad eden bir canlı, kaç değişik fiziksel görünümde, kaç değişik fiziksel özelliklerde olabilir? Ayrıca, bir galaksi, bir güneş, bir karadelik, kaç değişik özellikte ve büyüklükte olabilir? Bu saydıklarımızdan bazıları o kadar nadirdir ki, oluşması olasılığı çok düşüktür. Canlı olsun, cansız olsun, ortaya çıkmaları çok çok nadir olan bazı olayların, değişik yeteneklerdeki varlıkların meydana gelebilmesi için bir evrenden fazlasına ihtiyaç var. Ayrıca, burada tarif etmesi çok zor bir konu olan, 3. boyutta zamanın çatallaşarak sonsuz olasılığa ayrılıp durması konusu var. Tüm bu sebeplerden dolayı, sonsuz evren yaratılmıştır ve her an yaratılmaktadır.

Dünyadaki doğum öncesi yaşamımız hakkında söyleyecekleriniz?

12. boyutta bulunan bizler/kaynak ruhlar/süperbilinçler/özbenlikler, istedikleri takdirde 3. boyutta doğmayı, bedenlenmeyi özgürce isteyebilir. Bunlar sabırsızlıkla doğumlarını beklemektedirler. Bu tıpkı bizim bu dünyada bebek olarak doğmadan önceki (yaşarken hatırlayamadığımız) sabırsızlığımıza benzer. Fakat tüm gerçeklik, doğduğumuz anda bize unutturulur. Unutturma işi, biz doğmadan önce bize bildirilir. Bu, bir kontrattır, anlaşmadır. Herşeyi önceden biz özgür seçimimizle seçeriz, onaylarız. Dünyaya bebek olarak doğmadan önce, ailemizi, cinsiyetimizi, kaderimizi belirleriz. Nasıl bir hayat yaşayacağımızı, ne zaman/nasıl öleceğimizi, ölümden sonra 4. boyuttaki arafta geçireceğimiz zamanı, burada yaşanacak tecrübeleri kendimiz önceden belirleriz, taa ki özbenlikle bir oluncaya kadar ki zaman boyunca yapacaklarımızı önceden seçeriz. Sonra da zamanı gelince de doğarız. Doğduğumuz andan itibaren yasa ve kontrat gereği tüm bunları unuturuz, ta ki ölünceye (fiziksel bedenimizle olan bağımızı yitirinceye) kadar. Dünya denen 3. boyuttaki enerji seviyesindeki, tamamen hayâlden ve illüzyondan ibaret, mucizevi altın oran mimarisi sayesinde, herşeyin gerçek gibi görüldüğü, entegrasyondan bihaber, koşulsuz sevgiden bihaber fiziksel hayatımıza, doğar doğmaz, şartlanmalarla harmanlanarak/formatlanarak başlarız. Sadece uyurken, fiziksel dünyadaki hayâl aleminden sıyrılıp, asıl gerçeğe/gerçekliğe döneriz. Ruhumuz astral boyutta gezerken tüm eskiyi, doğumumuzu, kontratımız/seçimlerimizi hatırlarız/biliriz. Bu (astral) boyutta yaşananlar tamamen gerçektir. 3. boyuttaki kısıtlı (fiziksel) dünya yaşamımızda (uyanıkken) gözümüzle gördüğümüz etrafımızdaki renkler, aslında çok geniş bir renk spektrumunda, oldukça dar bir bölgededir. 3. boyutta kulaklarımızla duyduğumuz sesler de, geniş bir ses spektrumunda oldukça dar bir bölgededir. Bu spektrum/tayf içinde biz, var olanın %1'inden de azını görebilir ve duyabiliriz. Bu bilerek kasıtlı olarak (Yaratıcı tarafından) tasarlanmıştır. Yarasaların yüksek, balinaların düşük frekanstaki seslerini duymak, dünyada zaten sıkıntılı geçen kısacık yaşamımızda bize bir şey kazandırmaz. Mor-ötesini ve kırmızı-ötesini görebilmek yine bize yaşamımızda bir fayda sağlamaz. Hatta, tüm bu spektrumları her an duymak/hissetmek, dünyadaki yaşamımızı dayanılmaz bir işkence haline sokar. Günlük hayatta hiçbir iş yapamaz hale gelir, çıldırırız. İşte, uyku halinde, yani fiziksel bedenimiz rüyâ görürken, asıl benliğimiz/bilincimiz astral alemde tüm bu kısıtlamalardan bağımsızdır. Işık spektrumunun tamamını görür, ses spektrumunun tamamını hatta ötesini duyar. O yüzden, rüyâlarımızdaki olaylar çok renkli ve çok seslidir. O yüzden, uyanıkken günboyu %10'unu ancak kullandığımız beynimizin faaliyeti, uyurken REM uykusu sırasında %90'ları geçer. Çünkü beyin, çok daha zengin ses, renk ve diğer algılamalarla astral boyutta türlü türlü faaliyetler, tecrübeler geçirir. Yani, biz uyurken beynimizde, uyanık halimizdekine nazaran, daha fazla veri işlenir. Uyandığımızda ise, biz bu yaşananların çoğunu hatırlayamayız. Çünkü, uykusundan uyanan bizim sevgili beynimiz, dünyada alışık olduğu ses ve renk spektrumunun dışındaki, daha zengin ses ve renkler ve diğer algılara anlam veremez. Koşulsuz sevgiden bihaber bizler, astral alemde koşulsuz sevginin tam kaynağında türlü işler/görevler yaparız, tecrübeler geçiririz. Peki, uykuda gördüklerimizi hatırlamak mümkün müdür? Evet. Biz uykudayken yaşanan bu çok renkli, çok sesli, yüksek boyutlarda yaşanan deneyimleri ve hatıraları, uyanınca hatırlamak tabii ki mümkündür. Hatta, daha ileri gidersek, kendimizi eğiterek, uyurken bilinçli olarak rüyâ bile görebiliriz. Yani, rüyâlarımızı yönetebilir hale gelebiliriz. Buna *astral seyâhat* denir. Dedik ki, biz uyurken aslında astral alemdeyiz. Uyanınca da bunların çoğunu hatırlayamıyoruz. Sebebi de, beynimizin hem astral alem hem de fiziksel dünyada, farklı zamanlarda çalışmasındandır. O yüzden uyandığımız zamanki bilinçli halimizle, rüyâımızda gördüklerimize mantıklı açıklamalar yapamaz hale geliriz. Fakat, astral alemde yaşananlara, biz uyandıktan sonra, beynimiz yine de bazı sembolik anlamlar yüklemeyi herşeye rağmen bir şekilde başarır. İşte bu uyanınca hatırlanan sembolik kavramlar, beynimiz tarafından dönüştürülen/anlamlandırılan spektrum ötesi algılar/fiziksel dünya ötesi kavramlar/ruhsal tecrübeler olup, bu deneyimler/semboller

rüyâ yorumcularının iş sahasına girer. Türlü şarlatanlar bu yoldan epey para kazansalar da, bazı medyumlar bunlardan zaten haberdar olduğundan, bu bilgileri (kişinin hastalıklarının iyileşmesine yardımcı olmak üzere) karşılıksız olarak kullanırlar. Basitçe tekrar söylemek gerekirse, uyurken gördüğümüz şeyler gerçektir. Ama bunların çok azını hatırlarız. Hatırlayamamamızın sebebi ise, rüyâ görürken algılanan zengin duyuların karşılıklarının şu an yaşamayı seçtiğimiz fiziksel dünyada olmamasıdır. Beynimiz, fiziksel illüzyondan ibaret dünyadaki yaşamımızda, rüyâda yaşananların tamamını silmez, fiziksel dünyadaki karşılıklarıyla bu yaşananları hatırlanabildiği kadarıyla anlamlandırmaya çalışır. Uyanınca aklımızda kalanlar kediler, balıklar, uçma deneyimi vs. türlü çeşit birbiriyle alâkasız şeylerdir. Medeniyetten uzak kalmış toplumların gökyüzünde ilk defa gördükleri uçağa hemen **"kuş"** demeyi seçmeleri gibi, uykuda gördüklerimiz, uyanınca beynimiz tarafından daha anlaşılır, daha basit bir kalıba uydurulur. Rüyâda gerçekte görülenler/yaşananlar bu hatırlananlardan kat kat fazladır ve zengindir. Zaten uyandıktan bir süre sonra beyin yapısı gereği, bilincin (yani bizim) anlamlandırmaya uğraştığı astral alemdeki yaşananları bir yerlere (ruhumuzdaki kişisel kayıtlara, yani auramıza) saklayıverir. Sonra hiç ummadığımız bir anda, belki on yıllar sonra, bu rüyâdaki bir detay aklımıza çağrışımla geliverir, buna kendimiz de şaşarız. Bilinçli halimiz astral alemde yaşananları unutuyor görünse de, aslında bunlar fiziksel olmayan astral bedenimizde saklanır. Meditasyonla, normalde hatırlayamadığımız bu anılara ulaşmak bireysel olarak mümkündür. Ayrıca, bir başkasını transa sokarak, hipnozla bu bilgileri almak da mümkündür. Hipnoz aslında karşımızdaki insanın beynini uyutarak/kullanarak, onun fiziksel olmayan bedenlerinde kayıtlı anıları ve bilgileri almaktır. Hipnozla korkularının kaynağını, fiziksel dünyadaki sorunların sebeplerini bulmak mümkündür. Hipnozdaki birisi asla yalan söyleyemeyeceği için, ondan fiziksel dünyadaki yaşananlarla ilgili doğru bilgileri de almak mümkündür. Bilinçsizlik hali olan hipnoz sırasında, kişiyi kötü alışkanlıklarından kurtarabilir, beynini baştan formatlayabilirsiniz. Hipnoz çok ciddi bir iştir ve deneyim gerektirir. Deneyimsiz birisi çok zarar verici şeyler yapabilir. Sonuca gelirsek, bilinç dediğimiz şey, çevremizin ve kendimizin farkında olduğumuzun farkında olmamızdır. Özbenliğimizi bilinçli rüyâ görme konusunda haberdar etmek mümkündür. Bununla ilgili yapılacak şey, çok basittir. Bir kağıda ne istediğinizi konsantre olarak (yoğun olarak düşünerek) yazıp, yastığınızın altına koyup öyle uyuyun. Rüyâsını görmek istediğiniz konuyu farklı bir şey düşünmeden, en az 7 saniye düşünmelisiniz. İlk başlarda niyet edilen konunun rüyâsının görülmesi konusunda zorlanılması olasıdır. Niyetinizle ve iradenizle bunu başarmak mümkündür. Özbenliğinizle, hayâl alemindeki benliğiniz (dünyadaki siz) iletişime geçtiğinde, aradaki iletişim kuvvetlendiğinde, bambaşka biri olacağımıza eminiz. İkisi de sizsiniz. Özbenlik başka boyutta, her türlü kısıtlamalardan uzakta rahat bir yerde, siz ise dünyada doğmuş, insan bedenine bürünmüş bir hayâl yaşamaktasınız. Uyurken, özbenlikle bir olursunuz. Uyurken, bilinciniz fiziksel dünyanın kısıtlamalarından kurtularak, astral aleme geçer. Çünkü, ruhunuzun buna ihtiyacınız vardır. Buna karşılık olarak, özbenliğinizin de, insan formundaki size ve sizin 3. boyuttaki bu dünyadaki kısıtlı duyulardan ibaret yaşamınıza/tecrübelerinize tartışmasız ihtiyacı vardır. Kendini öldürenlerin duyduğu en büyük pişmanlık, dünya yaşamından geriye dönüşü olmayan şekilde kopma farkındalığıdır. Fiziksellliği yitirme şeklinde yapılan hatanın büyüklüğü o kadar büyüktür ki, bunun ruhsal alemde üstesinden giderilme işi çok uzun sürer. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük bir pişmanlıktır diyelim. Dünya yaşamı çok çok önemlidir. O kadar önemlidir ki, bunun önemini burada anlatmaya kalsak sayfalar yetmez. Amacınız, ölmeden dünyadaki fiziksellliği dolu dolu yaşamaktır. Kışı yaşarken yazın gelmesini beklemek değildir yaşam... kışı doyasıya yaşamaktır. Yaz gelince de kışın gelmesini beklemek değildir yaşam, yazı dolu dolu yaşamaktır. An'ın keyfini çıkarın.

Neden sıkıntılı dünya yaşamını insan olarak yaşamayı kendimiz seçiyoruz?

Özbenliğimiz üst boyutta, 12. boyutta bir süperpozisyon durumunda. Zamandan bağımsız, sıkıntısı, tasası, hastalığı vs. yok. Ölümsüz. Fiziksel bir bedeni yok. Fiziksel hiç bir organı, fiziksel bir vücudu yok. Göz, kulak vs olmayınca görme, duyma, konuşma ve diğer hisler yok. Soğuk, sıcak, aydınlık, karanlık bulunduğu yerde yok. Yeme içme, uyuma ihtiyacı yok. Boyutlar arasında gidip gelebiliyor. Zamandan bağımsız olduğundan bize göre yaşam süresi sonsuz. Şimdi durumu anlamaya çalışalım. Dünya'da 80 yıl gibi kısıtlı bir yaşam süremiz var. İnsanın bakış açısından olaya bakarsak, diyelim ki şu anki sizin yaşam süreniz 1000 yıl (bin yıl) olsun. Tam bin yıl yaşayacaksınız. Bir düşünün. 150-200 yüzyıl sonra kesinlikle çok tecrübeli, bilge birisi olup çıkarsınız dünya yaşamında. 300 yaşlarına geldiğinizde epey zengin olur, fakat uzun yaşamınızdan sıkılmaya başlarsınız. Neden? Çünkü tüm sevdikleriniz ölmüştür. Her seferinde tüm ilişkileri, muhabbetleri yeni baştan yaşamak sıkıcı gelir. Sadece sizin değil, dünyadaki herkesin ömrü 1000 yıl uzatılsa, dünyada herkes stres ve sıkıntıdan ya kendini, ya da birbirini öldürür duruma gelirdi. Demek ki fiziksel hayatta çok uzun yaşam süresi insanın ruhsal gelişimi için uygun değil. Peki, yaşam süresini 1 milyon yıl yapalım. Siz, 1 milyon yıl gibi bir yaşam süreniz olsun ister miydiniz? İçten cevap verin? Dinozorların yaşadığı ve öldüğü çağın üzerinden 65 milyon yıl geçti. Kendileri 150-200 milyon yıl dünyada hüküm sürdüler, yaşadılar. 4,5 milyar yaşındaki dünyamıza göre dünya üzerinden onların ortaya çıkışları ve ortadan kalkışları, göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir süre demektir. Şimdi, zamandan bağımsız bir durumdaki, üst alemdeki özbenliğinizden bahsedelim. Fiziksel bir boyutta değil, fiziksellik onun bulunduğu boyuta göre çok çok ilkel ve aşağı seviyede bir durum. Üstelik, ona göre fiziksellik yok hükmünde. Yani, zaten ona göre de 3. boyut bir illüzyon, hayâl, bir rüyâ. Bunu iyi biliyor. Süperbilinç durumundaki özbenliğinizin soğuk, sıcak, karanlık, aydınlık gibi hisleri yok. Bizim insan formunda burnumuzla aldığımız koku duyusu da yok. Fiziksel olarak göz, kulak, dil vs. olmadığından, fiziksel olarak bir görme, tatma, işitme, dokunma vs mevcut hisler yok. Bir süper saf sevgi boyutunda olduğundan ölüm dahil, hiç bir şeyden korkusu da yok. Sonsuz bir güven ortamında pek rahat. Özbenliğin, tamamen fiziksel olan 3. boyutta insan olarak bir hayatı yaşamayı seçmeyi, kendi özgür seçimiyle bunu istemesini anlamamız için, önce onun sonsuz hayata sahip olduğunu kavramalısınız. Sonsuz bir hayatı insan aklı anlayamaz. Sonsuz bir süperpozisyonda ise herşeyi deneyimlemek istersiniz, kendinizi bile! İşte bu yüzden, insan yaşamı müthiş bir fırsattır. Mutlak Yaratıcı bu yüzden 3. boyut seviyesini yaratmıştır. Dünya yaşamı bu yüzden vardır. Mutlak Yaratıcının, Allah'ın, Tek Kaynak'ın sonsuz boyutlar yaratmasının aslında oldukça mizahî olduğunu anlaması zordur. Çünkü, sonsuz olanın kendisini sonlu bir alana yerleştirmesi büyük bir kozmik şakadır. Özbenliklerin bazıları dünyada insan formunda fazla vakit geçirmek istemez. Bazısı ise çok uzun yaşamı seçer. Bazısı defalarca gelip her türlü yaşam şeklini deneyimlemek ister. Bunu bilince/kavrayınca, annesinden doğar doğmaz ölen bazı bebeklerin neden öldüklerini anlarız. Bazı bebekler kaderleri gereği daha doğmadan annesinin karnında bile ölebilir. Bazıları sakat, bazıları fakir, bazıları zengin ailelerde doğar. Tamamen cinsiyetsiz bir formda olan özbenlik, dünyadaki iki cinsiyetten önce birisini, sonra diğerini yaşamayı isteyebilir. Seçtiği bir hayatta kadın, diğerinde erkek olmayı seçebilir. Bir hayatta bir fahişe, diğer bir hayatta bir kraliçe olmak isteyebilir. Bazen her iki cinsiyetin bir karışımını yaşamak isteyebilir. Eşcinselliğe ve biseksüelliğe bu gözle bakarsak, olay tamamen farklı hale gelir. Hatta, homoseksüel ya da biseksüellerin, heteroseksüellerden daha yaratıcı, entelektüel ve yetenekli olmalarının ardında yatan budur, daha çok bedenlenmiş, daha tecrübelidirler. Özetle, tüm bu seçimler özgür iradeyle belirlenir. Özbenlik, doğacağı ailesini, anne babasını, kardeşlerini, hayat tarzını, cinsiyetini, nasıl öleceğini vs. yani kaderini kendi seçer. Bunu insan formundaki sizin anlayamayacağınız müthiş bir sevgi enerjisi/bilinci seviyesinde yapar ve bu seçime/seçimlere insan formundaki sizin anlayamayacağınız müthiş bir sevgi enerjisi yol göstericiliği tarafından kılavuzluk edilir. Bu safhaları görüp anlasaydınız, işin büyüklüğünden katıla

katıla ağlar, sevinç gözyaşları dökerdiniz inanın. **Aile** dediğimiz kavram bu bakış açısıyla, farklı özbenliklerin bir şekilde 3. boyutta aynı ailede birlikte yaşam geçirmeyi seçmesidir. Aile, anne, baba, kardeş gibi kavramlara bu bakış açısıyla bakarsanız, ailenin öneminin büyüklüğü daha da artar. Demek ki, Mutlak Yaradan'ın büyük bir sevgiyle izin verdiği/bahşettiği 3. boyutu içeren evrenimizde, dünya denen, evrenin büyüklüğüyle karşılaştırıldığında bir toz zerresinden bile ufak, yok denecek kadar önemsiz görünen gezegenimizde, insan olarak doğmayı/rüyâ görmeyi kendimiz seçiyoruz. Çünkü, korku, karanlık, soğuk, anne baba sevgisi, türlü hastalıklar, aklınıza gelecek her türlü hobi, fobi, her türlü eğlence, her türlü sıkıntı vs. özbenliğin bulunduğu seviyede mevcut değil. İnsan formunda ise her türlü eğlence, cinsellik, kötü alışkanlık, her türlü sıkıntı, pis ve güzel kokular, stres, yargılama, sanat vs. mevcut. Özbenlik seviyesinde espri, kakhaha, mizah, şaka yok. Sadece espri, gülme ve kakhaha kavramı olarak ele alındığında bile özbenlik dünyada insan formunda fiziksel bir yaşama merak duyar. Hiçbir esprinin, kakhahanın, korkunun, kokunun, temasın ve fiziksel hissin olmadığı sonsuz yaşamdaki bir bilinç için, dünya yaşamı işte bu yüzden bir bulunmaz fırsatlar ülkesidir ve bir mucizedir. Bu çekici fırsatlar ülkesi, müthiş bir olanaktır. Bu olanak, beyin denen cihaz sayesinde bize bu fiziksel yaşamda her türlü fiziksel zevki ve acıyı, illüzyon bile olsa, hayâl bile olsa, tattırır. Zevk ve acının olmadığı özbenlik seviyesinde, işte bu yüzden dünyada bir yaşam deneyimlemek istenebilir. Hiçbir dualitenin olmadığı bir boyutta bulunan özbenlik, işte bu yüzden kötünün, iyinin, güzelin, çirkinin, yaşamın iki cinsiyet şeklinde ayrı yaşandığı bir fiziksel hayata ilgi duyar. Bu seçime saygı duymayı öğrenmelisiniz. Mutlak Yaradan'ın gözünde en büyük günâh, mucizevi bir imkân olan dünya yaşamını boşa geçirmektir. Alkol ve uyuşturucularla beyni uyuşturmak, hayatın kendisinin deneyimlenmesinin önüne geçici de olsa perdeler çekeceğinden istenmez. Birisini öldürmek, başka bir özbenliğin dünyadaki deneyimine son vereceğinden istenmez. Yaşam denen verilmiş/bahşedilmiş büyük fırsatı boşa harcamak en büyük israftır. Önünüze çıkan fırsatlar kaderiniz tarafından belirlenmiştir. Bunları elinizin tersiyle itmek, bir şeylere kızıp kendinizi ya da etrafınızdakileri cezalandırmanız kesinlikle önerilmez. Ayrıca ne kendinizi, ne de etrafınızdakileri sürekli yargılamamalısınız. Erken ölen bebekler, sakat doğanlar, bolluk ve refah içinde yaşayanlar, genetik rahatsızlığı olanlar, akıl rahatsızlığı olanlar, güzeller ve çirkinler vs. bunları asla birbirleri ile karşılaştırmayın. Şartlanmış insan bunların bazılarını kızar, bazılarını anlayamaz, bazılarını destekler, bazılarını desteklemez. Yani, birbirlerine göre karşılaştırır ve yargılar. Böyle bir yargı yapmaya lüzum olmadığını anladınız sanırım. Böyle yargılamalar yapmakta inat ediyorsanız bilin ki, böyle sizinkisi gibi yargılayıcı yaşamı da seçen sizsiniz aslında! Tiyatrodaki rolünüz budur. Erkek ya da kadın, bu yaşam size verilmiş müthiş bir fırsattır. Bunun değerini bilin. Hakkını verin. Hayatı doya doya deneyimleyin ve yaşayın. Etrafınızdaki tüm doğa, ağaçlar, dağlar, denizler, hayvanlar ve tüm güzellikler hayâl de olsa, bu hayâl bile (insan gözü için) ne kadar mükemmel yaratılmıştır değil mi? Dışarı çıkın, içinize derin bir nefes çekin. Hızlanan kalbinizin atışını hissedin. Aslında etrafınızdaki gördüğünüz görmediğiniz, hissettiğiniz hissedemediğiniz herşey ama herşey tek kelimeyle bir mucize değil midir? Tüm bu dünya güzelliklerine bakarken, bakan siz de bir mucizesiniz. Mucizenin içinde bir mucize! Yaşam bir kakhahadır, doya doya gülün.

Peki ya etrafımızdaki sorunlar, dertler, hatalar, hastalıklar?

Dünyada hiçbirşey mükemmel değildir diyenlerden misiniz? İnsan vücudu aslında mükemmel değildir, 13 bin hastalık vardır diyenlerden misiniz? Unutmayın ki, hastalıklara sebep olan insanın yaşamındaki seçimleri ve yaşam tarzıdır. Etrafınızdaki tüm dert, sorun, hastalık ve Yaradan'ın hatası gibi görünen şeyler, önceden öngörülmüş şeylerdir ve dünya yaşamında onlara gerek vardır. Bir insan düşünün. Kendisine hiç bakmıyor, çok pis kokuyor. Ağzından çıkan ağır kokudan neredeyse etrafındaki çiçekler solacak! Bu insan ayrıca kötü bir insan olsun, etrafındakilere zarar veren, hayvan

öldüren, sürekli küfür eden, içki içen, olay çıkartan. Bu tür insanlara bu dünyada ne gerek var diye düşündüğünüz olmuş mudur? Unutmayın ki, o kişinin de aynı sizinkisi gibi bir özbenliği var ve bu tür bir yaşamı o kendisi seçti. Yaradan da, sizinkisiyle eşdeğer bir sevgiyle, ona can/hayat verdi. Yaşamını sürdürmesine O izin veriyor. Yargılayan siz kimsiniz ki? Mutlak Yaratıcının gözünde onunla siz, her aşamada eşitsiniz. İkinizi de aynı sevgiyle yarattı. Sizin kaderinizle onunkisi farklı sadece. Onu pis, kötü diye yargılayamazsınız. Onu olduğu gibi kabul etmelisiniz. Dini kitaplarda tüm insanların eşit haklarda, eşit şekilde yaratıldığı söylenir. Özbenlik seviyesinde hepimiz eşitiz evet. Dünyadaki ete bürünmüş halimizle tabii ki eşit değiliz. Zaten eşit olmamamız gerekiyor. Tüm insanlar aynı kaderi yaşayacak şekilde, dünyada eşit yaratılsa idi, bu tür bir yaşamın faydası olur muydu? Tekâmül edebilir miydik? Yükselişe geçebilir miydik? Dünyadaki farklılık ve çeşitliliğin sebebi budur. Çeşitlilik ne kadar farklı ve fazla olursa, Yaratıcının bize bahsettiği dünya yaşamı o kadar mükemmel olacaktır. Sadece erkeklerden oluşan bir dünya, sadece kadınlardan oluşan bir dünya, sadece eşcinsellerden oluşan bir dünya, sadece zenginlerden oluşan bir dünya, sürekli eğlenceden ibaret bir dünya, sadece çok çalışmaktan ibaret bir dünya, sadece hastalık, dert, korku ve işkencelerden oluşan bir dünya, sadece en mükemmel insanlardan oluşan hastaliksız, uzun yaşamlı bir dünya, sadece ateistlerden oluşan bir dünya vs. Bunların hiçbirisi çalışmaz, ileri gidemez, faydasız ve kısırdırlar. Çeşitliliği ve farklılığı bir hata, hem de düzeltilmesi gereken bir hata olarak görenler, işte en büyük hatayı o zaman yapıyor. Çeşitliliği sevin.

Rüyâlarımızda neden koku yok?

Kokusuzdur rüyâlarımız. Nedeni basittir. Günlük hayatımızda, binlerce sesle, görüntüyle dolu dolu yaşarken, yüzlerce kokuyla da haşır neşiriz. Bu kokular direkt olarak, herhangi bir sansüre uğramadan beynimize ulaşır. Beynimiz, kokuları kaydeder. Bir kokuyu çocukluğumuzda bir kere duysak, aynı kokuyu belki 40-50 yıl hiç duymasak, sonra bir gün birden bire bu kokuyu duysak, kokuyu ve kokuyu ilk kokladığımız günü anında hatırlarız. Kokuyla ilgili beynimizin muazzam bir hafızası vardır. Koku hissi, görme, duyma, hissetme ve tatma gibi bizi dış dünyaya bağlayan fiziksel hislerden birisidir. Bu hislerin tamamı aslında fiziksel bir impalstır, uyarandır ve vücudumuzun dışında meydana gelen fiziksel olayların (soğuk, sıcak, ışık, karanlık, alçak ses, yüksek ses, kokular) sinir hücreleri aracılığı ile beynimize aktarılıp, bilincimizin bu uyarıları (daha önceki anılarımızla karşılaştırarak) birbirlerine göre mukayese edip, farkına varmamızdır. Fiziksel dünyamız aslında basitçe, ışık, sıcaklık, ses, koku ve dokunmadan ibarettir. Beynimiz, doğumdan ve bebekliğimizden itibaren dünyadaki bu dış uyarıları tanır ve öğrenir. Doğumdan önceki yaşamımızdan bahsetmiştik. İnsan olarak bu dünyada cinsiyetimizi, ailemizi ve yaşamımızı kendimiz seçip, sonra da doğuyoruz demiştik. İşte bu dünyaya doğmadan önceki saf enerji durumundaki halimiz, ışık, sıcaklık, ses, koku ve dokunmanın olmadığı bir boyutta idik. Bu boyutta, bizim dünyadaki insan halimizin anlayıp kavrayamayacağı bir hayatımız var. Yemenin, içmenin olmadığı, uykunun, çalışmanın ve para kazanmanın olmadığı, hiç bir korkunun, hiç bir hastalığın, kötülüğün ve ölümün olmadığı, bir boyuttur burası. Bu boyutta, bu enerji seviyesi farkındalığında, fiziksel dünyamızdaki gibi ses, ışık, koku vs. mevcut değildir. Doğumdan önce bulunduğumuz bu boyut, içine (kendi isteğimizle) doğduğumuz insan denen cesedin/vücudun/bedenin yaşarken duyduğu hislere benzer bir alemdir aslında. Yani, doğumdan önceki yaşamımızda, dünyadaki fiziksel yaşamımıza göre daha üstün bir durumdayız. Bu üst boyutta tüm bilgi alış verişi düşünce hızıyla olur. Bu üst boyutta daha önce de belirttiğimiz gibi, fiziksel dünyadaki yaşamdaki gibi kısıtlamalar yoktur. Dünyadaki kısıtlı yaşamımızda yarasaların seslerini, balinaların seslerini duymuyoruz, gerek te yok demiştik. Kızılötesini ve morötesini de görmüyoruz, göremiyoruz demiştik. İnsan olarak çok kısıtlı dar bir bölgede duyuyor, görüyoruz. Bunun böyle olması bir acizlik, teknik hata ya da defo değildir. Bilerek,

kasıtlı olarak böyle tasarlanmıştır. Ne demiştik? Zaten bir sürü sıkıntılarla dolu kısacık yaşamımızda bir de hiç bir işimize yaramayan ekstra duyumlara, algılara, hislere gerek yok demiştik. Rüyâ görürken, tüm bu kısıtlamalardan kurtuluyoruz demiştik. Çünkü, doğumdan önceki yaşamımızdaki üst boyutta hiç bir kısıtlamanın olmadığı bu hayatı yakinen tanımaktayız, bilmekteyiz. Rüyâ gördüğümüzde aslında çok iyi bildiğimiz bu boyuta gitmekteyiz. Şimdi, bizim fiziksel hayatımızdaki sesler, ışık, kokular ve dokunma duyguyu bu boyutta mevcut değil. Bu boyutta ne var? İnsan beynimizin kavrayamayacağı hızda telepatiyle aktarılan hisler, duygular, sevgi ve muazzam paylaşımlar. Bu boyutu bizim dünyadaki halimizin hayâl edeceği 3 boyutlu ayrı bir dünya gibi düşünmeyin. Burada zaman yok. Daha doğrusu lineer olarak akan olayların bir gidiş hali durumu yok. Yani, başlangıç ve bitiş gibi birşey yok. Herşey aynı anda başlamış ve bitmiş olarak düşünün. Aslında, tam olarak, bu boyutta bir başlangıç ve bitiş de yok. Herşey, o "an" olmakta. Orası, tüm başlangıç ve bitişlerden oluşan bir çorba. O "an"ın içinde bir başlangıç ve bitiş yok, bunu aramak da saçma o boyutta. Yani, muazzam bir kaos var, tüm olasılıkların mümkün olduğu bir karmaşa. Bu süper kaos durum öyle bir seviyedeki bunu ifade etmek gerekirse, bu, "süper bir dinginlik" olarak ifade edilebilir. Bu süper dinginliğin benliğinde gelecek ve geçmiş yoktur, ikisi bir aradadır. Burası muazzam bir süper sevgi enerjisi seviyesidir. Bu seviyenin daha üst seviyeleri de vardır, bu seviyeleri burada ifade etmek imkânsızdır. Rüyâ gördüğümüz anda, hiç bir sınırın ve kısıtlamanın olmadığı bu bölgeye geliriz. Bu bölgede yalnız değiliz. Rüyâ görürken burada türlü işler yapar, türlü muhabbetler kurar, türlü iletişimlere geçeriz. Beynimizin uyanıkkenki halinin kavrayamayacağı hızda bilgi alış verişinde bulunuruz. Uyandığımızda ise bunların çoğunu hatırlamayız. Çünkü, beynimiz bu tecrübeleri anlamlandıramaz. Neden? Çünkü, beynimiz doğumdan itibaren fiziksel dünyaya göre formatlanmıştır. Fiziksel dünyaya göre düşünür beynimiz. Üst boyutta, fiziksel dünyadaki gibi bir koku olmadığından, rüyâlarımız kokusuzdur. Aynı şekilde, rüyâ görürken gördüğümüz yeşilin parlaklığının karşılığı, dünyada mevcut değildir. Rüyâ görürken paylaştığımız bir sevginin seviyesinin karşılığı da dünyada mevcut değildir. Tüm bu fiziksel dünyada beynimizin karşılığını bulamadığı renkler, sesler, görüntüler uyanınca silikleşir ve sonra da unuttuğumuzu sanarız. Aynı rüyâyı 20 yıl sonra gördüğümüzde ise unutulmuş bu rüyâyı hatırlarız, bazen de rüyâyı tam görürken hatırladığımızı farkederiz. Kimdir bu farkedenden farkedici? Tüm bu hatıralar fiziksel olmayan bedenimize, auramıza işlenir. Yani, dünya yaşamımızda geçici olarak kullandığımız fiziksel bedenimize yapışık durumdaki auramızda kayıtlıdır/kayıtlanır herşey. Fiziksel yaşamımızda geçirdiğimiz tüm tecrübeler, geçirdiğimiz hastalıklar, yaptığımız kötülükler ve iyilikler, bizi biz yapan herşey, kişisel akaşik kayıtlar şeklinde auramızdaki bir katmana kaydedilir.

Aura ve ölüm sonrası hakkında bilgi verir misiniz?

Aura, çıplak gözle görülmesi zor, soğan gibi iç içe enerji katmanlarıdır. Auramız, dünyada uyanıkken bilincimizin kontrol edemediği, rüyâ halinde ise bilincimizin kontrol edebildiği bir kapsüldür/katmandır/iç içe geçmiş enerji seviyeleridir. Dış dünyayı, etrafımızı balon gibi saran, şeffaf auramızın *içinden* görürüz. Aura katmanları, fiziksel bedenimizdeki çakralarla sürekli ilişki halindedir. Auranın kirlian fotoğraf tekniğiyle fotoğrafı çekilebilir. Google'dan en basitçe "kirlian photography aura" anahtar kelimeleriyle aratın. Eğitimle ve irade ile çıplak gözle kendinizinki ve başkalarının, canlı cansız herşeyinki görülebilir. Aura, fiziksel bedenimizin, üst boyuta açılan kapısıdır. Auranın bir katmanı ise bir ekrandır. Hayâl ettiğimiz ya da aklımıza gelen bir olay gözümüzün önüne gelir ya, aslında bilincimiz, fiziksel bedenimizin hemen dışındaki auranın bir katmanını perde ya da ekran olarak kullanarak, görüntüyü bize projeksiyon yaparmış gibi bize izletir. Fiziksel dünyadaki insan olarak biz de bunu gözümüzün önündeki bir görüntü olarak görürüz. Dışarıdan o anda bizi izleyen birisi, bizim gözümüzün dalıp gittiğini düşünür. O anda gözlere dikkatli

bakarsak, odak noktası çoğunlukla sonsuzdur. Auranın katmanındaki görüntü projeksiyonunu gören ise gözlerimiz değil, bilincimizdir. Bilincimiz auranın bir katmanını ekran olarak kullanarak görüntüyü izlerken/hayâl ederken, beyinle irtibat halindeki gözlerimiz ise açık durumda sonsuza bakar. Gözlerimizi kapatarak hayâl etmeyi denediğimizde ise, görüntü yine aurada oluşturulur fakat, gözler kapalı olduğundan hayâl etmeye devamda zorlanırız. Uyku durumunda gözler kapalıdır. Aura ise uyku durumunda fiziksel bedenimizin her zamanki gibi etrafındadır. Uykunun ilk safhalarında, aura katmanını kullanarak, beyin hayâller görür, o gün yaşadıklarını tekrar yaşar. Elde edemediği, özlediği bir objeyi, hayvanı, insanı hayâl eder. Uyku durumunun ilk başlarında hemen üst boyuttaki süper bilinç durumuna gitmiyoruz. Önce beynimiz, aura projeksiyonları yaparak, hayâl görerek biraz zaman geçirir. Fiziksel dünyadaki özlemler, korkular ve yaşananlarla ilgili auraya yansıtılan, bilincin bu ekrandan gördüğü görüntülerle bir süre avunulur/vakit geçirilir. Beyin, bir sonraki gün için vücudu dinlendirmek adına, birçok sinir merkezini kapatır, işlevleri yavaşlatır. Uyku durumu ilerleyince REM denen aşamaya geçilir. Bu aşamada artık aura ekranı kullanılarak hayâl etmeye son verilir. Ekrana ihtiyaç yoktur. Bilinç, kendisi, direkt olarak üst boyuttakileri "görmeye" başlar. Burada fiziksel bir "göz" görmez buradakileri. Gören, bilinçtir. Görme olayı ise, direkt olayın içinde, olarak farkına varılarak yapılır. Direkt üst boyutla bir olarak, tek vücut olarak, birleşerek, görme olayı, değişik bir farkındalık seviyesiyle yapılır. Bu üst boyuttaki görme olayını, fiziksel dünyadaki görme olayı olarak düşünmemek gerekir. Çünkü, bu üst boyuta fiziksel beynimizle, vücudumuzla gelmiyoruz. Üst boyuta bir kapıdan girmiyoruz. 3 boyutlu, altı, üstü olmayan, XYZ koordinatlarıyla tanımlanamayan, zamandan bağımsız bir "yer". Buraya "yer" demek zorunda kalmak bile içinden çıkılmaz bir şey aslında. Fiziksel dünyanın dili ile ne buraya "geliyoruz" ne de burası bir "yer". Geline bu yer aslında fiziksel dünyada biz yaşarken her daim içinde olduğumuz bir "yer", fakat farkında değiliz (*okyanustaki su damlası*). Zaten, farkında da olmamamız gerekmekte. Astral seyâhat yapanların bazıları buraya "gelebilir". Yani, bu boyuta bilinçli olarak rüyâ görme durumundaki gibi bir halde gelmek mümkündür. Astral seyâhate başlama denemelerindeki en büyük sorun, ilk başlarda kendimizi astral seyâhat yapıyoruz diye kendi hayâl alemimizde gezinmektir. Astral alemde gezdiğimizizi sanırsınız, aslında o yarı uykulu halde gördüğümüz herşey bilincimizin, hayâlgücümüzün yarattığı ve auramızın ekranından yansıyan bilinçli hayâl görmedir. Astral seyâhat yapmaya başlayanların ilk handikapı budur. Diğer de uyuyup, kalmadır. Asıl astral alemde gezinmeyi öğrenmek, epey zaman ister. Astral seyâhat denemelerinde başlarda, kendinizi titreşir bir halde hissederseniz, doğru yoldasınız demektir. Bu sürekli çok tatlı dalgalanma halindeki titreşim durumuna alışmanız gerekmekte. Astral seyâhat denemelerindeki, astral dalgalanma denen bu titreşim haline alıştıktan sonra ise, bir sonraki aşamaya geçersiniz. Bedenden ayrılış. Yapacağınız tüm seyâhat boyunca, o dalgalanma sürekli mevcuttur. Bir süre sonra artık o titreşimi benimser ve alışsınız. Seyâhatte nereye giderseniz gidin, fiziksel bedeninize parlak gümüş rengi bir kordonla bağlantılısınızdır. Seyyalevi bağ denen bu kordonun kendisi de titreşim halindedir. İlk tecrübelerde "bana ne oldu?" ya da "ben ne oldum?" deyip aniden uyandığınızda, bedeninize sert bir şekilde geri girersiniz/dönersiniz. Sonuç, kötü bir baş ağrısıdır. Astral dalgalanmaya alışıp, etrafınıza bakmaya çalışın. Hemen çok ciddi kararlar alıp, uzaklara gitmeye çalışmayın. Adım adım ilerleyin. Astral seyâhat teknikleri ile İnternet'te ve kitapçılarda çok bol kaynak var. Alın okuyun. Şimdi gelelim ölüm sonrasına.

Öldüğümüzde, fiziksel bedenimizle astral bedenimiz arasındaki tek bağ olan gümüşü seyyalevi bağ kopar. İlk yaptığımız, astral bedenimizin içinde hayâl görmektir. Bu hayâl görme olayı, yaşarkenki (astral bedendeki perdeyi kullanma olayından) hayâl görmeden epey farklıdır ve gerçek gibidir. İlk önce bilinç, ölüm sonrası, yeni durumla ilgili olarak şaşkınlık, yaptıkları ve yapamadıklarıyla ilgili büyük bir pişmanlık safhasına girer. Pişmanlığın sebebi ise, auraya kayıtlı kişisel akaşik kayıtların hepsine anında ulaşım ve yüzleşmedir. Bu kayıtlarda, unuttuğu, zor

hatırladığı ve aklından hiç çıkmayan kötülükleri ve geçirdiği güzel anların, anıların farkına varır. Tüm hayatı gözleri önündedir. Fakat, insanlar öldükten sonra bilinçlerinin gördükleri, yaşadıkları pişmanlıklar farklı farklıdır, kişiseldir. Burası, biz hayatta iken yoğun olarak okunan kitapların içerikleriyle, seyredilen filmlerle ve yaşam tarzımızla ilgili olarak *beklentilerimizden* ibaret, geçici bir safhadadır. Ölümünden sonrası için kendimizi neye şartlandırmış isek, o beklentilerimizi aynen yaşarız. Yaşadığımız şartlanmış beklentiler ise tabii ki gerçek değildir ve bunun kendi hayâl gücümüzle yarattığımız şeyler olduğunu bir süre sonra farkedebiliriz. Bu şartlanmalardan birisi olarak bizi içine çeken bir tünel ve parlak ışık hayâl edilir. Bu görüntüler o kadar gerçek gibidir ki, gerçek sanırız. Yani, yaşarken bu derecede gerçek gibi görüntüleri ancak rüyalarımızda görürüz, ki onların çoğunu da hatırlamayız. Öldüğümüzde ise, fiziksel bedenle, beyinle ilgili bağımız koptuğunda, türlü işkenceler, türlü korkular ve dünyada yaşarken kendimizi ölüm sonrasına nasıl hazırladıysak, tam da o şekilde bir geçici hayata başlarız. Ölümünden sonraki bu ilk safha kimine göre kısa, kimine göre uzundur. Ama en sonunda, tüm bu yaşananların (kabir azabının, cehennem, işkencelerin vs.) kendi hayâlimizden ibaret olduğunu er geç anlarız. Yani, ölümünden sonra bizi kendi hayâlimizde yarattığımız bir kişisel cehennem beklemektedir. Kutsal kitaplarda bahsedilen cehennem tam olarak budur. Bu cehennem tamamen hayâldir, bizim kendi kurgumuzdur, kurgunun gücü, detayı ve bu aşamadaki kişinin inadı ise, kişinin hayâlgücü, şartlanmalarının gücüyle ilgilidir. Taa ki idrak edince kadar. Bu arada bir süre bilinç, fiziksel dünyada kalan ceset denen kendi eski fiziksel bedeninin durumuyla da ilgilenir. Ardından ağlayanlarla ve fiziksel bedeninin başına gelenlerle ilgisi bir süre sonra sona erer, çünkü etrafında çok daha ilginç şeyler olmaktadır. Ölen kişinin enerji bedeni yani bilinci, araf/spatıom denen bu bölgede bir süre zaman geçirir. Ölen kişi, bir süre sonra fiziksel dünya ile olan ilgisini tamamen keserek, tamamen kendi hayâlinde ibaret olan dünyasında yaşamaya başlar. Etrafta olan biten, gerçek gibi görünen herşeyin kendi hayâli olduğunu, hatta görülen bu hayâledeki olayları kontrol edip yönlendirebildiğini de farkedebilir. Sonra hayâl etmeye son verebilmeyi farketdiğini farkedebilir. Etrafında kendisi gibi hayâl kuran, kendi ölüm sonrası işkencelerini ve günahlarını affettirmekle zaman geçiren bu 4. boyuttaki diğer ölmüş kişilerin astral bedenlerini, ruhlarını görür. Burada ruh demek zorundayız, aslında anlatmak istediğimiz, her ölen kişinin, ölüm sonrası değişik türde enerjilerden ibaret, hiç bir şekli ve cinsiyeti olmayan bilinçlerinin birbirlerine göre durumudur. Etrafta kılavuzluk eden, yol gösteren varlıklar tabii ki vardır. Ölüm sonrası bilincin geldiği boyutta zaman diye bir kavram olmadığından, her ölen kişinin kendi şartlanmalarıyla harmanladığı beklentiler yumağından oluşan geçici cehennem aşamasının dünya zamanıyla bir karşılığı yoktur. Daha iyi anlaşılсын diye şöyle söylenebilir. Ölüm sonrası kimi birkaç günde, kimisi birkaç bin yılda atlatır bu durumu. Herkes kendi beklediği ve şartlandığı cehennemini ve işkencelerini çektikten sonra işkencesiz, korku ve azaptan yoksun bir dinginlik yani cennet durumu karşılar bilinci. Bu aşamada yol gösterici rehberlerle iletişim kurulabilir. Fakat, hep sonunda kendi başınasınız. Her ama her boyutta kendi başınasınız. Bu dinginlik aşamasında muazzam ve neredeyse sonsuz bir yaratıcılık kabiliyetinizin olduğunu farkına varırsınız. Üstelik, yarattığımız her ama herşey gerçek hükmündedir. Fiziksel dünyada alıştığınız, sevdiğiniz, özlediğiniz canlı ve cansız herşeyi, fizikselmiş gibi gerçek formda yaratabildiğinizi farkedersiniz. Üstelik bu yaratımlar, insan olarak yaşadığınız eski hayatınızdakilerden çok daha güzel ve görkemlidir. Bu aşamada, bilinç istediği herşeyi hayâl ederek yaratmaya başlar. Hayâl edilen herşey, anında meydana getirilir ve gerçek ve fizikselmiş gibi görünür. Yaratılan herşey, yani sizin meydana getirdiğiniz herşey, sizin için, insan olarak yaşarken alıştığınız gibi fizikseldir. Yarattıklarınızla bir süre öğünürsünüz. Öğündüğünüz sanat eserlerinizi başkalarına göstermek istersiniz ama kimse yoktur etrafta. Yaratıcılığınız bir süre sonra o kadar üst seviyeye ulaşır ki, sizi öven seyircilerinizi de yaratırsınız. Sizi överler, alkışlarlar. Seyircileriniz fiziksel olarak gerçektir. Dokunabilirsiniz. Aslında gerçek gibidir. Aslında, onlar da maalesef bir hayâldir. Hepsini siz, yani bilinciniz kurgulamaktadır. Zamandan yana hiçbir tasa olmadığından, bu şekilde yüzlerce, binlerce yıl hayâl aleminde, kendi

cennetinizde yaşarsınız. İnsan olarak dünyada yaşadığınıza benzer lineer ilerleyen bir zaman kavramı bile yaratırsınız. Fiziksel dünyada yaşamadığınız herşeyi burada hayâl ederek yaşarsınız. Tek farkla, herşey gerçek gibidir. Hepsi sizin hayâlinizden ibarettir. Yaratıklarınızın aslında sizin hayâl gücünüz olduğunu farkettiğiniz anlarda bile, yaratılanlar o kadar gerçek gibidirler ki, bunların hayâl olduğunu düşünmemeyi tercih edersiniz. Ayrıca, zamanı durdurup, hatta olayları tersine kurguladığınız anlarda bile. Bu safha 10 bin yıl kadar sürsün diyelim. Burada fiziksel hayattaki 10 bin yıl gibi bir zaman kavramından örnek vererek, bu safhanın epey sürdüğünü belirtmek istedik. Bu uzun süre boyunca bilinç, her türlü şekilde seks, her türlü eğlence, her türlü lüks ve aklın alamayacağı kadar renkli bir hayâl dünyasında yaşar. Yaratıcılık öyle üst seviye bir hale gelir ki, kendisini Tanrı sanıp, uzaylar, bu uzaylarda galaksiler, bu galaksilerde güneşler, bu güneşlerin bazılarının etraflarında dönen, zeki canlıların yaşadığı medeniyetlerin olduğu dünyalar bile kurgular. Oyun oynar gibi bunları birbirleriyle çarpıştırır, yok eder. Bu tanrıcılık oynama işi yine epey uzun bir süre sürer. Bu boyutta bilinç her ne isterse o olacağından, bilinç en mükemmeli yaratma peşine düşer. En mükemmel kadın, en mükemmel erkek, en mükemmel uzaylı ırk, en mükemmel dünya, en mükemmel medeniyet, kainat vs. Sonunda, deneye deneye, yarata yarata, yok ede ede, herşeyi ama kendi dağarcığıyla ve birikimiyle sınırlı olarak, herşeyi denemiş olarak bir dinginlik haline geçer. Zaman denen kavramın, bir başlangıcı ve bitişinin olmadığını bir farkındalık haline ulaşılır. Bilincin o an bulunduğu seviyede bir zamansızlık zaten mevcuttur. Bilinç, bu dinginlik haline geldiğinde bu safhada bir süre kalmayı ister. Tıpkı yorgun bir insanın uyuması gibi, bilinç bu aşamada, yaratmaktan ve kendini deneyimlemekten orgazma ulaşmış bir doyumla sakın bir şekilde kendini dinler. Hatta uyanıp, kaldığı yerden yaratmalara devam edip, tekrar uyuyabilir. Bu kendini dinleme işi birkaç milyon yıl sürebilir. Burada yine tamamen fikir vermesi açısından fiziksel hayattaki zamandan örnek vermek zorunda kaldık, aslında zamansız bir boyut olan ölüm sonrası bilincin bulunduğu geçici durumun bu aşamasının uzunluğunu vermek istedik. Bilinç, dinlenirken, aynı zamanda kendini dinlemeyi de sürdürürken, tıpkı kendi dinginliğine benzer, kendisini ve tüm o yaratıklarının hepsini de kapsayan, hatta tüm o yaratılanlara izin veren, sonsuz bir sevgi ve kabul edici bir üst enerji dinginliğini farkedir. O, senin tüm o süre boyunca yaratıklarına kızmamış, gülmemiş, yargılamamıştır. Bilinç, tümü kendi birikiminden uzun süredir kendisine gerçek gibi gelen o oyalayıcı evrenlerini, dünyalarını, kadınlarını, erkeklerini, lüks saraylarını, günâhlarını, sevaplarını, yarattığı ve yokettiği tüm o medeniyetlerini, mükemmel diye yarattığı o en mükemmel yaratımlarını karşıdan seyreden O tekil dinginliği farkedir. Yaratımlarının O'nun sayesinde olduğunu anlar. Kendi dinginliğinin ne kadar basit ve sıradan, fakat kendine *özel* olduğunu farkettiği an, kendisinin bir bilinç olarak onunla tek vücut olduğunun idrakine varır. O'nunla birdir. Diğer tüm bilinçler, kolektif bir şekilde onunla bağlantılıdır. Yani, 200 milyar kadar bilincin, O'nun izin vermesiyle ve onayıyla, tüm bu safhaları ve boyutları yarattığını, bu işin sonsuz olduğunu idrak eder. O, Allah'tır, Tümel Akıldır, Mutlak Bilinçtir, Evrensel Zeka'dır, Mutlak Yaradan'dır. O, tıpkı bir ebeveynin oyuncaklarıyla oynayan bir bebeği seyreliyormuş gibi tüm bu yaratılanları seyretmektedir. Bunu milyarlarca defa seyretmiş olsa da, her birini özel olarak seyretmektedir. O'nun kendisini sürekli izlediğini/izlemiş olduğunu idrak edilir. Hatta, her aşamada O'nunla birliktedir. Aslında bu safhada pek çok şey aynı anda idrak edile edile, idrak olarak da bir doyuma ulaşılır, herşeye kani olunur. Ayrıca, kendisinin ne kadar özel olduğunu farkedir. Ne demiştik, aşağıda ne varsa yukarıda da o vardır. Dünyadaki yaşamımızda bir ailemiz vardı. Annemiz, babamız vardı. Kardeşlerimiz ve arkadaşlarımız, öğretmenlerimiz, oyuncaklarımız vardı. Öldükten sonra da ailemiz, öğretmenlerimiz, oyuncaklarımız olacak merak etmeyin. Bu oyuncaklarla uzun bir süre oynayacağız. Annemiz ve babamız ise, hem anne hem baba olan Mutlak Yaratıcımızdır. O, muazzam bir sevgi ile tüm bu aşamaları yaratmıştır. Muazzam bir sevgi diyoruz, fakat bunu fiziksel dünyadaki halimizle bu satırları okuyarak anlayamayız. Kimse de anlanmanızı beklemeyiz. Bu öyle büyük ve onurlu bir sevgidir ki, sevinç göz yaşları dökse dökse, katıla katıla ağlar, kendimizi kaybederiz. Öldükten sonra, bir daha o birey olarak doğup ölemeyeceğimiz

için, bu muazzam sevginin aslında ne olduğunu sonunda kavradığımızda, dönecek fiziksel anlamda gözyaşımız, gözümüz, vücudumuz olmadığından, ancak enerjimiz yükselir, bilincimiz genişler, yüksek bir mutluluk haline geçer, parıl parıl, pırıl pırıl parlarız. Hayatta iken ağladığımızda, gözümüz yaşlarla doluyken, gözlerimizi kısıp etrafımıza baktığımızda, nasıl türlü türlü renkler görürsek, o anda da bundan çok daha görkemli bir renk cümbüşü görürüz. Bu öyle sandığınız gibi bireysel bir mutluluk da değildir. Aynı anda yüz milyarlarca bilincin tezahürat halinde sevindiği bir atmosfer düşünün. Tüm bunları dünya yaşamına göre şartlanmış insanların anlayacağı şekilde yazmaya çalıştık. Hepiniz birbirinizi ayrı birer birey olarak düşünüyorsunuz. Aslında bunun böyle olmadığını maalesef ölünce idrak ediyorsunuz. Burada amaç, bir an önce ölüp, insan cesedinden kurtulmak kesinlikle değildir. Burada amaç, dünyada ölümden sonraki geçici ve kurgusal hayat için (kutsal kitaplardaki cennet) yaşayıp, dünya yaşamını pas geçmek, ıskalamak değildir. Amaç, iyi bir insan olarak doya doya yaşamaktır. Herkes iyi bir insan olduğunda, otomatikman herkesin mutlu olacağı bir yaşam sağlanmış olur. İyi bir insan olarak hayatı ve doğayı sevmekle işe başlamalıyız. Aileyi, kendimizi sevmeliyiz. Tüm dinler ve kitaplar bunu anlatır. Amaç, ölmeden sanki ölüp de buraya geri gelmiş gibi yaşamaktır. Öldükten sonra fiziksel dünyaya o insan bilinciyle geri dönüşün olmadığını bilin. Fizikselliği ve beyninizi bir kere kaybettiniz mi, artık tüm pişmanlıklarınız size aittir. Vücudunuzu sevin, ona iyi bakın, temiz tutun. Beyninizi güzel kitaplarla doyurun, donatın. Sanata ve yaratıcılığa önem verin. Beynin fiziksel dünyadaki yaratıcılık kabiliyeti sonradan çok işinize yarayacak. Yargılamaya son verin, herkesi olduğu gibi kabul edin. Şartlanmalarınızı oturup yazın ve hangilerinden kurtulup kurtulamayacağınıza karar verin. Dünya hayatı, oturup boşa zaman geçirilecek, kendinizi ve etrafınızdakileri üzecek, bedeninizi boşuna yıpratacak bir yer değil. Siz özel olarak yaratıldınız, her biriniz özelsiniz. Öldükten sonra yine özelsiniz. Ölümden önce ve sonra, her şekilde özelsiniz. Size her an, karşılıksız bir şekilde, özel olduğunuzu anlamanız için, çeşit çeşit safhaları deneyimleyeceğiniz, doğum öncesi, doğum sonrası ve ölüm sonrası olmak üzere farkındalıklar verilmiştir. Tüm safhaların farkındalığı ve bilinç hali kendine özeldir. Her bir kendine özel durum, birbirlerinden bağımsız ve ayrılmış gibi görünür. Eninde sonunda, bireysel olarak 50 milyar yıl geçse de, sonunda idrak ve aydınlanma kesindir. Tüm yaratılmış ve an be an yaratılan sonsuz evrenlerin Allah'ın, Mutlak Bilincin, Mutlak Yaradan'ın, o en büyük sevgi enerjisinin, okyanustaki bir su damlası gibi, okyanusa ait olduğumuzu, bir sevgi okyanusunu hep birlikte oluşturduğumuzu idrak etmemizi yüce Yaradan nasip eylesin. Bizi insan olarak yarattı. Neden İNSAN olarak yaşamayalım?

Aura nasıl güçlendirilir? Nasıl çalışır? Akaşik kayıtlar nedir?

Auramız, doğumdan ölüme kadar fiziksel bedene eşlik eden eterik bir bedendir ve direkt çakralarımız, seyyalevi bağ ve beynimizle irtibatlıdır. Yaşadığımız hayattaki her ama her ayrıntı, auraya kaydedilir ki buna kişisel akaşik kayıt diyebiliriz. Her bireye ait kişisel akaşik kayıtlar, bir araya gelerek, evrendeki tüm olayların ve tecrübelerin kayıtlandığı evrenin akaşik kayıtlarına eklenir. Auramız, geçirdiğimiz tüm kötü anılar, iyiliklerimiz, kötülüklerimiz, gördüğümüz tüm rüyaların bile kaydedildiği yerdir. Kayıtlama işi bizim dünyada lineer işleyen zaman oku yönünde değildir. Kayıtlardaki bilginin başlangıç ve bitişi bulunmaz. Bilginin kendisi o an ve her an orada olacak şekilde tanzim edilmiştir. Evrenin Akaşik Kayıtları, zamandan bağımsız olduklarından bunlara ulaşıldığında istenilen bilginin de tamamına (geçmişe ve geleceğe ait tüm kaderlere) erişilmiş olunur. Kendi kişisel akaşik kayıtlarımız auramıza kaydedilir. Auradaki kayıtların aynısı bu şekilde evrenin akaşik kayıtlarına da kaydedilir. Astral seyâhat yaparak, tüm evrene ait akaşik kayıtlara ulaşmak mümkündür. Fakat, ulaşıldığında oradaki kayıtların an be an kaydedilmesi işi, başının ve sonunun olmaması, insan beyninin alışık olmadığı hız ve buraya olan spiritüel bağlantının sonsuz gibi görünen

bağlantı çokluğu yüzünden ilk başlarda büyük bir kaosla karşı karşıya kalma hissi verir. Çünkü, astral seyâhat sırasında hâlâ fiziksel insan bedenimize bağlı durumdayız ve fiziksel dünya yaşamındaki fiziksellik ve şartlanmalarla şartlanmış haldeyiz. Yoğun akaşik kayıtlardan istenilen bir bilgiye ulaşım o yüzden ilk başlarda çok zordur. Hatta bir çoğu buradan hiç bir bilgi elde edemez ve burası bir süre sonra ilginç olmayan bir yer haline bile gelebilir. Etrafta gezinmek, değişik yerlere gitmek daha kolay ve ilginç hale geliverir. Burada önemli husus, akaşik kayıtlara ulaştığımızda, buradaki kayıtlara auramızın *içinden* bakıyor oluşumuzdur. Yani, auramızda onarılması gereken yaralar ve şartlanmalarla kalınlaştırdığımız perdeler var ise, kayıtları da düzgün değerlendiremeyiz, okuyamayız. Sonsuz denecek kadar büyük bir bilgi içeren Evrenin Akaşik Kayıtları, bizim evrenimizin Big Bang denen başlangıcıyla yaratılmamıştır. Tüm sonsuz Big Bang'lerle yaratılmış sonsuz evrenlerin kayıtları kayıtlanmıştır/kayıtlanmaya devam etmektedir. Nasıl insan olarak auralarımıza kaydolan kişisel akaşik kayıtlarımız, evren akaşik kayıtlarında bir arada ise, bizim evrenimizin akaşik kayıtları da, diğer evrenlerin akaşik kayıtları ile bir aradadır. Tüm evrenlerin akaşik kayıtlarının bir arada durduğu merkez akaşik kayıt diye bir yer ise mevcut değildir. Tıpkı bir hologram gibi, bizimkisi de dahil olmak üzere, tüm evrenlerin yapısının temel özelliklerinden biri olup, çok yüksek enerjili bir yapıdadır ve her yerededir. Diğer bir özelliği de, bu kayıtların mevcut tüm boyutların hepsinde bulunmasıdır. Akaşik kayıtlarla ilgili son söylenecek şey ise, burasının gelinecek bir "yer" olmamasıdır. Astral seyâhat sırasında türlü türlü yerlere gidip gelinebilir. Akaşik kayıtlar, seyâhat sırasında her an her yanınızı kaplar. İlk başta bunu farketmezsiniz. Tüm astral alemin ve boyutların dokusuna nüfuz etmiştir, hem dokuyu oluşturur, hem de okyanustaki bir su damlası gibi dokuyu oluşturan diğer unsurlarla iç içedir. Uyanırken, bilinçli halde akaşik kayıtlara ulaşan özel ve az sayıda insan vardır. Bunların auraları yani eterik bedenleri ise diğer insanlardan farklıdır. Uyanırken hayâl ettiğimiz tüm görüntüleri, projeksiyonla auranın bir katmanından sinema seyrederek gibi perdeden seyrederek demistik. Buradaki seyirde gören göz, fiziksel gözümüz değildir. Hayâl ettiğimiz bir görüntüyü, bir anımızı aklımızda canlandırdığımızda aslında olan biten, beynimizin sayesinde yaratılan anının aura perdesinde yansıtılması ve bu görüntünün izlenmesidir. Biz, uyanırken anımızı seyir sırasında, anının görüntüsünün seyredilme işini beyin, auradan yansıyan görüntüyü izleyerek yaparken, gözlerimiz uzaklara dalar ve bir noktaya sabitlenir. Gözlerimiz bu anda devre dışıdır. Anının aura perdesindeki projeksiyonunun izlenme işi bittiğinde ya da kesintiye uğradığında gözler tekrar devreye girer. Bilincimiz bilmeden aura katmanını perde olarak kullanarak hayâl etme işini bebeklikten itibaren yapmaya başladığından, tüm bu süreç kendiliğinden olur. Bilinçli olarak hem kendimizin, hem de başkalarının auralarını görebiliriz. Auralardaki ekranlar da görülebildiğinden düşünceler de okunabilir. Başkalarının auralarına baktığımızda, hepsinin farklı kalınlıklarda ve renklerde olduğunu görürüz. Bir hastalığımız olduğunda aura incilir ve rengi değişir. Diyelim ki karaciğerinden ciddi rahatsız birisine bakıyorsunuz. Renklenmelerden o kişinin rahatsızlığını o söylemese de teşhis edebilirsiniz. Auranın güçlü ve kalın olmasını sağlayabilirsiniz. Etrafındaki insanları yargılamayan, onları birbirleriyle karşılaştırmayan, olduğu gibi kabul edip seven, doğayla ve insanlarla barışık, yediğine içtiğine dikkat eden, düzgün uykusu olan biriyseniz aura görme yeteneğinizi geliştirebilir, şifacı olarak az çok yardım edebilirsiniz. Alkol ve uyuşturucu aurayı zayıflatır. Halüsinojenler, beynin çalışmasını geçici olarak değiştirir ve zaten an olarak içinde yaşadığımız illüzyonu bozar. Illüzyon içinde illüzyon görürsünüz. Kokain gibi uyarıcılar ve esrar gibi uyuşturucular, önce beyinde, sonra da aurada büyük tahribat yaparlar. Kendinizi geliştirip, başkalarının zayıf enerjili hallerini görüp, onlara yardım etmek isteyebilirsiniz. Sonsuz kaynaktan enerji çekerek, bu insanlara zihninizle enerji gönderip, onları koruyabilir, iyileştirebilirsiniz. Sonsuz kaynaktan enerji çekme işi, pek bilinen bir yöntem olmadığından, bunu kullanmasını öğrenmek tamamen kaderinizde yazılı ise ancak mümkün olduğundan, genellikle bu gibi iyileştirme işlerinde insanlar kendi enerjilerini kullanırlar ve eskiden beri bu kendi enerjilerini kullanma işini yapagelmışlerdir. Binlerce yıldır insanlar hep kendi enerjilerini başkalarına zihin yoluyla aktararak,

kendilerinin auralarını zayıflatmışlar ve inceltmişler, Ki, Chi, Prevma, Mana, Ruah ve Mana isimleriyle bilinen enerjilerini tüketip yorgun hissetmişlerdir. Tabii ki, uyuyarak, dinlenerek, belirli kelimeleri belli sayıda tekrarlamak suretiyle pranik yaşam enerjisini zamanla eski seviyesine yükseleceğini, aurasını kalınlaştırabileceğini de bu eski insanlar biliyorlardı. Sadece, sonsuz kaynaktan enerji çekme işini bilen azdı. Evrende her şey ikili/dual olarak yaratıldığından, enerji de pozitif ve negatif olarak iki türdür. Pozitif enerjiyi kullanarak, negatif enerjinin yol açtığı hastalıkları tedavi edebilirsiniz.

Aura, ölüm sonrası bilincimizin kullanacağı bedendir, eteriktir. Daha önceki hayatlarımızda konuştuğumuz diller, daha önceki hayatlarımızda başımızdan geçen travmalar, olayların tamamı, bir daha silinemez şekilde, sonsuza kadar baki kalmak üzere, auramıza kaydedilir, yazılır. Yani, insan olarak dünyada tekrar bedenlendiğinde, bir önceki insan bedenine ait auramızla bedenleniriz. Astral, eterik bedenimiz hiç değişmez olarak bizimledir. Farklı fiziksel yaşamlarımız olsa da, eterik bedenimiz bir tanedir, aynıdır. Her bir fiziksel yaşamda yaptıklarımız, yaşadıklarımız auramıza yani eterik bedenimize kaydedilir. Buna bireysel akaşik kayıt diyebiliriz. O yüzden, bazen doğduktan sonra konuşmaya başlayan çocuklar, daha önceki hayatlarındaki ailesini görmeyi arzulayabilir. Bir çocuğun, konuşmaya başladıktan, meramını dile getirmeye başlar başlamaz, bir önceki hayatındaki annesini, babasını görmeyi istemesi çok sık görülen birşey değildir ve tamamen kaderine yazıldı ise mümkündür. Yani, başkalarına tamamen ibret olsun diye, görmesini bilenler için bu tür ayarlamalar kasıtlı olarak ara sıra yapılır. Bu tür bir olay asla bir hata ya da defo değildir. Bebek Rusya'da doğmuş, 12 yaşına kadar büyümüş ve sonra kaza geçirerek ölmüştür. Öldükten sonra çocuk (aslında çocuğun özbenliği) başka bir ailede doğmayı ve bunu hatırlamayı istemiştir. Kaderini seçmiştir. 2 yıl sonra, Türkiye'de Türk bir ailede doğan bebek, büyüdüğünde etrafta Rusça konuşan kimse olmadığı halde, Türkçe konuşabildiği ve konuşulanları anlayabildiği halde, Rusça da konuşarak dikkati çeker. Eski ailesinin yerini tarif eder ve oraya götürüldüğünde annesini tanır. Kendisine Rusça olarak eski hayatındaki çocukluğuna ilişkin sorulan tüm sorulara doğru cevap verir. Böyle bir olayı bilimle bugün açıklayamayız. Eğitim görmüş birisi sizi hipnozla uyutabilir. Hipnoz sırasında verdiğiniz tüm cevaplar, auranızda kayıtlanan kayıtlardan beyniniz aracılığı ile sansürlü şekilde verilir. Hipnozu yapan kişi size geçici olarak adınızı bile unutturabilir. Hipnoz sayesinde, auradaki kayıtlı bir travmaya erişimi silinebilir. Sevmediği bir şeyi o kişiye sevdirmek, sevdiği ama zararlı birşeyden onu vazgeçirmek mümkündür. Hipnoz sayesinde, kişinin bir konuda doğru mu yoksa yalan mı söylediğini anlayabilirsiniz. Hipnoz, bilincin geçici olarak devre dışı bırakılarak, direkt auradaki kişisel akaşik kayıtlara ulaşımıdır. Hipnozla, kişinin bilinçli olarak hatırlayamadığı detaylar alınabilir, geçmişine gidilebilir. Hatta, bir önceki yaşamlarına dek geçmişine gidilebilir. Hipnozla inilebilecek derinlik kişiden kişiye farklılık gösterir. Kişinin beyni ve aurası arasındaki ilişki ile doğrultuda olacak şekilde, hipnozla her kişi için ancak belli derinliklere inilebilir. Hipnoz, telkin ve uzaktan görme konularında başta Ruslar olmak üzere çok fazla deney ve araştırma yapılmıştır. Tüm evren, titreşim ve titreşim seviyelerinden oluştuğundan, değişik ses titreşimleri kullanarak duyugörü, uzakgörü ve uzaktan zihin kontrolü konularında deneyler yapılmıştır. Auradaki enerji seviyeleri, çok yüksek enerji titreşim seviyeleridir. Dünyadaki elektromanyetik enerji seviyelerinden yüksek olduklarından, hiç bir şeyden etkilenmeden çok uzağa gönderilebilir. Düşünce hızı, ışıktan da hızlıdır, evrendeki en yüksek hız, düşünce hızıdır. Çok yüksek titreşimdeki bu enerji seviyeleri, fiziksel bedenimizdeki pek çok organı hatta DNA'larımızı etkiler ve kontrol eder. Vücuda konacak olan yapay organların ya da implantların düzgün ve uyumlu çalışması için, beyin ile aura arasındaki ilişkiyi anlamak esastır. Bilim bugün sadece görünen fiziksel bedenin çalışmasıyla ilgileniyor. Büyük bir kısmı su ve yağdan ibaret olan beynimizin nasıl çalıştığını ise çözemiyor. Auranın ve beynimizin nasıl irtibatlandığını bilmediğimizden, günlük hayatımızdaki pek çok şeyi de açıklayamamaktan şikayet ediyoruz. Şizofreni ve pek çok akıl hastalığının sebebi, beyin ve aura arasındaki çalışma tekniğindeki

aksaklıktır. Yüksek boyuttaki bir bilincin, düzgün ve sağlıklı bir bedende insan olarak doğmak yerine, çok ağır şizofren bir insan olarak doğma kaderini seçmesini burada tarif edip açıklamak çok zordur. Etrafınızda cinsiyeti ne olursa olsun, görünümü ne olursa olsun, yaşayan insanlar, doğmadan önce, cinsiyetlerini, ailelerini ve kaderlerini kendileri seçmişlerdir. Her insan, doğmadan önce, cinsiyetsizdir. Cinsiyetsiz yüksek benlik seçtiği hayatı, seçtiği bir cinsiyetle dünyada yaşar. Auranızda bir eksiklik ya da özel bir özellik varsa, bu bile önceden siz tarafından belirlenmiş bir detaydır. Bu şekilde bakıldığında, nasıl ölümden önceki yüksek boyuttaki tüm bilinçler eşit ise, bu eşdeğer bilinçlerin kendi istekleri ve arzuları doğrultusunda, dünya hayatı denen fiziksel yaşamda, yaşamayı seçtikleri bedenin fiziksel görünümünü ve bu bedenin kaderini belirleme işi de eşittir. Bu eşitlik kavramı kutsal kitaplarda sembolik olarak anlatılmıştır. Dünya yaşamı, beyin denen cihazın, göz, kulak, dokunma, tat alma ve koku alma fiziksel impulslarını yorumlayarak, farkındalığını sürdürmesi işidir. Beyin gündüz tüm bu dış uyaranları kendisine ileten sinir sistemini dinlendirmek ve bir sonraki güne hazırlamak için gece vücudu uyuturken, kendisi rüyâ görerek çalışmaya devam eder. Uyurken bilincimiz ve farkındalığımız, bedenden ayrılarak başka boyuta geçer. Bu sırada fiziksel beden uyku halinde dinlenir. Eterik bedenimiz ise zamandan bağımsız şekilde, başka boyutlarda türlü işlerle ilgilenir. Bu yaşananları ise uyandığımızda ya hatırlayamayız ya da anlam veremeyiz. Oysa, tüm yaşananlar, rüyâ alemindekiler de dahil olmak üzere eterik bedenimize, auramıza kayıtlanır. Bu kayıtlanma sayesinde çok eskiden gördüğümüz bir rüyâyı yeniden gördüğümüzde, anında hatırlarız. Dünya'daki yaşamımızda hayatımızı bir birey olarak sürdürürüz. Doğmadan önceki yaşamımızda ve öldükten sonraki yaşamımızda ise tüm bilinçlerin bir arada *Bir* olduğu kolektif bilinci farkediriz. Öldükten sonra bunun farkedilmesi biraz süre alır. Bu aşamayı izah etmiştik. Auramızı dünya yaşamında kuvvetlendirmek, dünya sonraki yaşamımızda bize büyük kolaylıklar ve bizi bekleyen aşamaların geçişinde hız sağlar.

Auramızın güçlenmesi, bizi başka bilinçlerin etkisinden de kurtarır. Günlük hayatımızda aklımızdan sürekli belli düşünceler gelir geçer. Bunların bazıları ise bize ait değildir. Dünya'daki insanlar ve hayvanların bilinçleriyle oyun oynayan, bundan zevk alan *varlıklar* vardır. Bunların sıradışı fikirlerini, kendi fikrimizmiş gibi uyguladığımız zamanlar olmuştur. Bu fikirlerin çoğu başımızı ufak sıkıntılara soksa da, bazıları hayatımızda büyük değişikliklere yol açabilir. Bu varlıklardan kutsal kitaplarda da bahsedilmiştir. Bu varlıklarla haberleşen ve bunları yönetebilen insanlar da çıkmıştır. Bu şekilde kendisinin başarmayacağı işleri bu varlıklar sayesinde yapabilen, işleri bu varlıklara yaptıran, büyücü vs. denen insanlar vardır. Bu eterik varlıklar, zamandan bağımsız, düşünce gücüyle istedikleri yere ışıktan hızlı bir şekilde anında gidebilen, tüm geçmişi ve geleceği görebilen varlıklardır. Dünya yaşamında kullandığımız beynimizin nasıl çalıştığını, nasıl bir illüzyon içinde, fiziksel impuls sayesinde farkındalığımız olduğunu bilirler. Fiziksel impuls ya da uyarıcı mevcut olmadığı halde, fiziksel impuls benzerini/simülasyonunu beynimizde oluşturarak, bize gerçekmiş gibi görüntüler gösterebilirler, sesler duyurabilirler. Beynimiz ise, aradaki farkı anlayamayacağından, gördüklerinin, duyduklarının gerçek olduğunu sanabilir. Ruh çağırma seanslarında gelenler aslında bu varlıklardır. Sorulan sorulara doğru cevap verirler ve dalga geçmek için gelecekte yalan haber verirler. Ruh çağırılarda esas çağrılan ruhun, bu oturuma katılmasını ancak belli kişiler, belli şartlar sağlandığında sağlayabilir, gerisi kesinlikle şarlatanlıktır. Alkol, uyuşturucu tüketen insanların savunma kalkanları olan auraları zayıfladığından, bu varlıklar bu kişilerin peşine takılır ve onların başlarına çoğu ufak tefek, bazen de epey ciddi hallerin gelmesine sebep olurlar. Uçucu kimyasal koklayanlar, çok yoğun depresyon altındakiler, uyurgezerler, akıl hastaları hep bu varlıkları kendilerine çeker. Yalnız, bu varlıkların içinde iyi olanlar da vardır. Bunlar da, diğerleri gibi zamandan ve mekandan bağımsız varlıklardır ve ihtiyacı olan insanlara genellikle yardım etmede gönüllüdürler. Bilimsel buluşlar, müthiş senfoniler, hiç kimsenin aklına gelmeyecek

ilginç fikirleri insanlara sıklıkla rüyâ olarak gördürürler ya da kişinin aurasına bir projeksiyon gönderip fikri gösterirler. Kişi de bu sanat eserini ya da buluşu kendi buluşu sanır. İnsanların içinde, tabii ki deneye deneye, yanıla yanıla doğrusunu bularak buluş yapanlar da vardır, fakat çoğu ilham kaynağı kendiliğinden bir anda bu varlıkların ara sıra yardımlarıyla olur. Bu varlıklardan (iyi veya kötü farketmez) bir sonraki loto numaralarını, etrafta gömülü hazinelerin yerlerini vs. öğrenmek mümkündür. Buradaki sıkıntı, bu iyi varlıklarla haberleşecek kadar kendinizi spiritüel olarak geliştirdiğinizde, artık lotodan vs. gelecek olan paraya ihtiyacınızın kalmamasıdır. Artık, o para sizin için dünyevi, değersiz birşeydir. Geliştirdiği spiritüel yeteneğini terkedip, kazandığı parayla gününü gün eden bir insan bu güne kadar çıkmamıştır. Ayrıca, bu varlıklarla haberleşme ve yardım alma konularını kötü niyetle (başkalarına zarar verme, olayların gidişini lehinize çevirme, bilinçli enerji hırsızlığı vs.) kullanmaya kalktığınızda, yeteneklerinizi büyük ölçüde kaybettiğinizi, ayrıca auranızın da incelmekte olduğunu farkedersiniz. Auranızın incelmesini ve saldırılara açık hale gelmenizi de istemezsiniz. Kısaca, bu varlıklar, ancak aurası çok zayıf durumda olan insanları etkileyebilir. En kolay etkiledikleri insanlar ise akıl hastalığı olanlardır. Paranoya, anti-sosyallik, narsizm, dissosiyatif kimlik bozuklukları (çoklu kişilik bozuklukları), türlü psikotik bozukluklar hep bu varlıkların eseridir. O yüzden de bu hastalıklara *Ruh Hastalıkları* denir. Aslında, daha çok eğlence yaratmak için, etkiledikleri insan sayısını hep yüksek tutmakla uğraşırlar, skor peşindelerdir. Ruh hastalıklarının tedavisi beyni tedavi etmektir. Beynin, yani aklın/bilincin tedavisi de, auranın tedavisi demektir. Sağlıklı bir akıl, sağlıklı bir aura demektir. Bunların ötesinde ruh hastalıklarını tedavi için yollar aramak boşunadır. Bunun tersi de mümkündür. Çok güçlü sevgi ve özel tedavi enerjisi göndererek, ruh hastalığı olan kişinin aurasını onarılabilir, beyinin düzgün çalışmaya başlaması da, fiziksel bir kusur yoksa sağlanabilir. Uzun süre derin koma halindeki bir insanın komadan çıkması bile belli koşullar sağlandığında gayet mümkündür. Bu yaratıklar, isteseler bu hasta insanları tedavi edebilirler, fakat bunu yapmazlar. Bu işlerle vakit geçirip eğlenmek, bu varlıkların kaderidir. Yaradılış gayeleri odur. Yüce Yaratıcı, tüm evreni ve bizi yaratırken, bunları da yaratmıştır. Auramız güçlü olduğunda ise bunların etkilerinden kesinlikle korunuruz. Auramızın yüksek enerjisini delip geçemezler, bizimle hemen hiç ilgilenmezler ve dikkatlerini aurası geçici olarak zayıf durumdaki sağlıklı insanlara ya da en kolayı, aurası en ince olan akıl hastalarına yöneltirler. Belli duaları ve kelimeleri belli sayıda tekrarlayarak, *bu işi kalpten ve bilinçli olarak yaparak*, nefes alıp verme teknikleri ve meditasyonla bunları def etmek kesinlikle mümkündür. Kendi seçtiği kaderi gereği, özel yetenekle doğmuş bazı kişiler ise, başkalarına musallat olan bu varlıkları herhangi bir maddi manevi karşılık almadan kovabilir, hasta kişinin aurasındaki delikleri yamayabilir ve aurasındaki zayıf katmanları güçlendirip, kalkanlar oluşturabilir. Eğer işinin ehli ise, tüm bunları bir an gibi kısa bir zamanda, o kişiden çok uzak mesafeden bile yapabilir. Hayvanların çoğu, özellikle memeliler, auralarımızı gördüklerinden, bu tür auraları güçlü insanlara zarar veremezler. *Efsun* denen iş, auranın belli bölgelerine hayatın sonuna kadar konan bir yamadır. Yılan ısırılmaz, arı, akrep sokmaz hale gelir. Bu iş ya doğuştan gelen yetenektir ya da yeteneği olan kişi bunu ustasından öğrenebilir. Bu işlerden iyi anlayan birinin gözetiminde yapılmayan, kendi kendine aura ve enerji işleriyle uğraşma işi yarardan çok zarar getirir, getirmiştir. Bu varlıklar, bu tür değişik arayış içinde olan meraklı ve tecrübesiz kimseleri anında belirleyerek, uğraşacak yeni kurban bulmuş olurlar. O yüzden, bunların hedefi ve oyuncağı olmayınız. Vücudunuza iyi bakın, güzel uyuyun, güzelliklerle hayatınızı şekillendirdiğiniz sürece güvendesiniz demektir.

Bu varlıkların arasında ölmüş insan ruhları da bulunur. Ölmüş insan ruhları, ya öldüklerini inkâr etmekte ya da zamansız öldüklerini düşünerek, kendi cennet ya da cehennemlerini yaşamak ve sonrasında yükselişe geçmek yerine, dünyada ve arafta takılmayı seçenlerdir. Bu ölmüş insan ruhları, bir süre sonra, bahsedilen o varlıkların, aurası zayıf insanlara musallat oluş tekniklerini gözleyip inceleyerek, sistemin nasıl çalıştığını az çok anlamaya başladıklarında, sırf merak ve intikam

amacıyla, dramatik şekilde auraları zayıf insanlara yönelirler ve aynen o yaratıklar gibi onlara zarar vermeye çalışırlar. Hatta çoğu zaman verdikleri insafsız zarar, o yaratıkların verdiklerinden fazla olur. Ölmüş insan ruhlarının dünyada ve 4. boyuttaki bu arafta bu tür boşa zaman geçirmesi işi bazen çok uzun sürebilir. Hatta bunlardan bazısı, kendisini o yaratıkların efendisi gibi filan da görüp, kendine değişik bir sistem veya düzen de kurabilir. Bu düzenlerin bazısı oldukça eskidir. Çoğu işlemez ve sona erer. Fakat, çok vakit geçirilecek bir yer olmadığı gibi, güzel insan ruhunun yükselişi için çok fazla kalınmayacak geçici bir safha olduğunu belirtelim. Evrendeki herşeye ve olan bitene izin veren Yüce Yaratıcı, en alt kademesinden en üst kademesine kadar ki bütün enerji safhalarında ve boyutlarındaki her olan bitene de izin vermekte olduğundan, ne dünyada olup biteni, ne de ölüm sonrasında bu yaşananları yargılamaya hakkımız yoktur. Herşey O'nun izniyle vuku bulmaktadır. Ölüm sonrası, dünya ve spatyom denen araf arasında gide gele, bu ölmüş insan ruhları da bir süre sonra benimsediklerini sandıkları bu işlerden bıkarlar ve gerçeği kabul ederler. Ayrıca, yukarıda bahsettiğimiz, kişiye göre değişen uzunluktaki cennet safhasını yaşama fikri, bir süre sonra bu ölmüş insan ruhlarına da çekici hale gelir ve bu sefer 4. boyuttaki araf ve 3. boyuttaki dünya ile ruhsal bağlantılarını koparırlar. Yol göstericilerin çeşitli şekillerdeki destekleriyle zaten başka şansları da yoktur.

Öldükten bir süre sonra, bilincimiz ve auramız sonsuz büyüklüğe ulaşır. Bu büyük sonsuzlukta bilinç, tüm evreni kaplar, evreni karşıdan seyir durumuna gelir. Evrendeki her bir atomun, tek tek nerede olduğunun bilincinde ve farkında olunduğu bir aşamadır. Fiziksel evrenle bulunulan son kontak, ilişki bu aşamadır. Bundan sonra fiziksel evrenle bağımızı keseriz. Çünkü, fiziksel evren artık cazip gelmez. Çok özel görevlerle dünyada yaşamış ya da yaşayan insanların auraları ise çok parlaktır. İnsan gözü auraları göremediği için, kimin ne olduğunu anlayamayız. Auralarla ilgili çok kitap ve bilgi paylaşılmıştır. Bunları okuyarak kendinizi geliştirebilirsiniz, zamanla (kendi auranızın içinden) aynada kendi auranızı, elinizi, bacağınızı saran eterik bedeninizin bazı katmanlarını, sonra da başkalarının, hayvanların, bitkilerin ve sonunda binaların, taşların vs. auralarını görmeye başlayabilirsiniz. Hatta kendinizi geliştirdikçe, binaların, duvarların şeffaflaştığını farkederek, bu yapıların arkalarını görebilir hale bile gelebilirsiniz. Daha ileriki safhada, artık tüm dünyayı şeffaf olarak görebilir, herşeyin birbiriyle iç içe olduğu o zengin renk karmaşasına erişirsiniz. Bu şekildeki yeteneğin yükselmesi işi, kademe kademe ve yavaş olur. Her aşamada, algı işi, kendi auranızın içinden olduğundan, auranızın bu iş için uygun duruma önceden getirilmesi zorunluluğu vardır. Tertemiz, pırıl pırıl parlayan, büyük bir eterik beden elde etme işi çok zordur. Şartlanmalardan arınmak esastır. Yaratıcı tarafından özel olarak görevlendirilen *peygamberler*, göz kamaştırıcı parlak beyaz devasa auralarıyla insanlardan ayrılır. Bunların eterik bedenleri tüm evren büyüklüğündedir. Auramızın ince mi, kalın mı, yaralı mı, güçlü mü olacağı, önceden kaderimizde bizim tarafımızdan belirlenir. Dünyada insan olarak doğmadan önce, seçtiğimiz pek çok detaydan birisidir bu. Başkalarının aurasını göremeyeceğimiz önceden belli ise, ne yaparsak yapalım bu konuda ilerleyemeyiz. Doğuştan aura görenler ise, ilk başlarda, bunun çok doğal birşey olduğunu, herkesin birbirinin aurasını zaten görebildiğini düşünür. Bu yeteneğinin sadece kendisinde olduğunu sonradan farkettiğinde ise, alay konusu olup, garip gözlerle bakıldığından dolayı, sonra bunu kimseye paylaşmama kararını alır. Ancak çok güvendiği ve sevdiği kişilerle paylaşarak, gördüğü aura renklerini yorumlayarak hastalıkları haber verebilir. Bu özel kişilerin bazıları ise sadece görmekle kalmaz, şifacı da olabilir. Daha önce de dediğimiz gibi, bu aura onarma ve pranik şifa dağıtma işini, kolayca kaçarak, kendi enerjisini kullanırsa, bu iş onu epey yorar. Bu özel kişilerin pek azı ise, kendi enerjisini kullanmak yerine, kendisini bir aracı, bir aktarıcı olarak kullanarak, sonsuz enerjiden pranik enerji çekerek, başkalarına şifa dağıtmayı öğrenebilir. Bu tür çok özel insanlar da vardır ve bu yeteneklerini asla sosyal çıkar için, para kazanmak için kullanmazlar. Bu kişiler, Akaşik Kayıtlarla, yani özel kolektif birikim enerji düzeyi ile ilişki halinde olmakla zamanlarını geçirirler.

Akaşık Kayıtlar, sayısız sayıdaki tüm evrenlerdeki bilinçlerin, sayısız yaşamlarında elde ettikleri bilgi, anı ve tecrübelerin her an kayıtlandığı yerdir. Aslında, fiziksel olsun, eterik olsun tüm bilinçlerin yaşadıklarının, birey birey tüm bilginin bir araya getirilerek, kolektif bir şekilde kayıtlanmasıdır. Her bir atomun, her bir bitkinin, her bir hayvanın, kısaca canlı cansız fiziksel olarak evrendeki tüm tekâmülün, her aşamasının kayıtlandığı yer olup, bakıldığında her bir kayıt, şimdi o an oluyor olarak görünür. Akaşık kayıtlara ölmeden, dünyada insan olarak yaşayarak ulaşan seçilmiş insanlar mevcuttur. Bu seviyeye, doğru şekilde meditasyon yaparak ulaşmak mümkündür. Kutsal kitaplarda türlü türlü ismi olan bu kayıtlar, Kur-an'da **Levh-i Mahfûz** olarak geçer. Tüm mutlak geçmiş ve mutlak gelecek orada kayıtlıdır. Bu yüzden, zamanın olmadığı, bir geçmişin ve geleceğin olmadığı bir enerji seviyesi ve bilinç düzeyinde bulunan kayıtların içeriği ve şimdiliği, dünyadaki insanların ilk başta aklını karıştırır. Akaşık Kayıtlara bakarak dünyanın tarihini, evrenlerin tarihini okumak mümkündür. Akaşık Kayıtlardan faydalanıp faydalanamayacağımız ise kaderimizde yazılı ise mümkündür. Kaderimizi ise biz doğmadan önce kendimiz belirliyoruz. Hayatımızdaki kararlarımız ve kaderimiz önceden bellidir. Biz, tüm seçimlerimizi ve kaderimizi kendimizin belirlediğini sandığımız bir illüzyonda yaşamaktayız. Bu illüzyondan ölecek kurtulmadıkça, bunun farkına da varamıyoruz. Kendimizi öldürdüğümüzde de, en büyük cezaya tabi olup pişman oluyoruz. Çünkü, dünyaya gelmemizin amacı, bir an önce ölecek yüksek boyutlara gitmek, Akaşık kayıtlara erişmek vs. değildir. Ölümden önce bulunduğumuz boyutta, biz, kendimiz dünyada insan formunda doğup yaşamayı seçiyoruz. Sonsuz yaşam safhasındaki bilincimiz, hem kendimiz için, hem de akaşık kayıtlara ilâve edilecek yeni tecrübeler için, kendisini sonlu bir geçici hayata sıkıştırıp, insan denen fiziksel bedende, geçmiş yaşamını unutarak, doğmayı seçiyor. Beyin denen organ, tüm illüzyonu bilince yaşatırken, aynı anda bilincin faaliyette olmadığı anlarda da çalışmaya devam ediyor. Dünya'daki yaşam, beyin denen cihazın kullanımı için tasarlanmıştır. Onun bize yaşattığı illüzyonik yaşamdaki herşey, mucizedir. Fiziksel yaşamdan önceki ve sonraki bilinç seviyesindeki mucizelerle kıyaslanamayacak bir seviye olsa da, fiziksel yaşam bir mucizedir. Bunun farkında olup, düzgün bir hayat yaşamak amaçtır. Ailenin önemini daha önce vurgulamıştık. Auramız mucizelerden birisidir. Onu kuvvetli tutmak ve bunu sürdürmek ne kadar önemli ise, fiziksel bedenimize de iyi bakmak bir o kadar önemlidir. Sonra, sıra ailemiz ve etrafımızdaki insanlarla iyi ilişkilere gelir. Sonra da sırada hayvanlar ve doğayla ilgili ilişkilerimiz vardır. Spiritüalizm konusunda kendimizi bilgisiz bıraktığımızda ise halimiz komiktir. Başka insanlara musallat olan varlıklardan, hayvanlardan korkarız. Bunlardan ve yarattığı korkulardan kurtulmak için şarlatanlara gideriz. Geleceği görmek için falcılara gider boşa para ve zaman israf ederiz. İyileşmek için şarlatanlara para veririz. Hem iyileşmez, hem de paramızla rezil oluruz. Düzgün bir insanla evlenmek için adaklar adarız, bir işin düzgün olması için hayvanlar keseriz. Şartlanmalar sorgulanmayınca, adetler ve yapılagelenler benimsenir. Özetle, dünyada yaşayan herkes özünde eşittir ve tekamülü için kimseye ihtiyacı yoktur, başka canlıları bunun için öldürmeye de ihtiyacı yoktur. Kimseye ihtiyacınız olmadan, bedeninize iyi bakabilir, auranızı güçlendirebilir ve insanlarla iyi ilişkiler içinde olabilirsiniz. En büyük, ama en büyük pişmanlık, öldükten sonra, illüzyon bile olsa, dünya yaşamından kopmadır. Bu bağın ne zaman ve nasıl kopacağını ise bilmiyorsunuz. Yaşama dört elle sarılın ve doğayla uyum içinde olun. Doğayla uyum içinde olma, doğayı değiştirip yönetme değildir. İnsan, doğadan üstün değildir. İnsan da, doğa da birer mucizedir. İki mucizenin bir arada uyum halinde yaşama mucizesini sağlamaya odaklanın.